

อริสรา

แม่ครัว น้อยแห่ง ครัว

边
英
小
厨
娘

พิมพ์ครั้งที่ 1

นวนิยายแปล 团子来袭 เขียน
เหมย์ เป่า Leila วาด

อริณ

团子来袭
กวนจื่อโหลสี

เขียน

เหมย

แปล

การอ่านดีธรรมาภิบาล

แม่ครัวน้อยแนวหน้า 3

边关小厨娘

อรุณ

ไนเคือบริษัทอมรินทร์ คอร์เปอเรชั่นส์ จำกัด (มหาชน)
378 ถนนชัยพญาธิ์ (บรมราชชนนี) เขตตลิ่งชัน กรุงเทพฯ 10170
โทรศัพท์ 0-2422-9999 ต่อ 4964, 4969 E-mail: info@amarin.co.th
www.amarinbooks.com   @amarinbooks

คำนำสำนักพิมพ์

สวัสดิ์ดีค่ะคุณผู้อ่านที่รักทุกท่าน เป็นอย่างไรกันบ้างคะกับ *แม่ครัวน้อยแนวหน้า* สองเล่มแรก นอกจากเรื่องอาหารแสนน่ากิน ที่เจียงเหยียนอี้ทำให้เราน้ำลายสอแล้ว กลยุทธ์การทำธุรกิจของนางก็น่าสนใจไม่แพ้กันเลยใช่ไหมคะ

ในเล่ม 3 นี้ยังมีเรื่องการเมืองและศึกสงครามเข้ามาเพิ่มสีสัน ความเข้มข้นให้คุณผู้อ่านได้ติดตามด้วยความระทึกกันด้วยค่ะ และในฐานะแม่ครัว แน่หนอนว่าเจียงเหยียนอี้ย่อมมีบทบาทคอยสนับสนุนด้านอาหารให้กับทหารใต้บังคับบัญชาของเฟิงซิวเซินกัน แต่นางจะทำอะไร ขอยังไม่เฉลยดีกว่า ชาวทุกคนไปประหลาดใจกันในเล่มนะคะ

ส่วนความรักระหว่างเฟิงซิวผู้แข็งแกร่งนอกอ้อมในกับเจียงเหยียนอี้ผู้แสนอ่อนหวานแต่ไม่เคยก้มหัวยอมแพ้ให้ใครก็พัฒนาไปอีกขั้น ในเล่มนี้เช่นกันค่ะ ขอบอกเลยว่าพอแม่ครัวน้อยของเราตัดสินใจแล้วว่าท่านอ่องผู้นี้คือคนที่นางจะฝากชีวิตไว้ และเขาเองก็รู้ความในใจนางเช่นกัน สองคนนี้ก็หวานไม่พักเลยทีเดียวค่ะ รับรองว่าทุกคนจะได้ชุ่มชื่นหัวใจกันตลอดเล่มแน่นอน

ดังนั้นจะรอช้าอยู่ทำไม เปิดหน้าถัดไปกันได้เลยละ

๑๕๗

65

ถึงแม้ข่าวเรื่องศึกสงคราม จะส่งมาจากทางเมืองหลวงซึ่งอยู่ห่างไกลจากซีโจวตั้งหลายพันหลี่ แต่ภายในหอสุราและโรงน้ำชาต่างก็พูดคุยวิพากษ์วิจารณ์กันถึงเรื่องนี้

ภายในร้านของเจียงเหยียนอี่ ซีวไจซราไม่ได้เล่าเรื่อง*ความผันในหอแดง*แล้ว แต่กลับเล่าเรื่องหลังจากฝานเวยก่อกบฏแล้วบุกสังหารจนมาถึงเมืองอิงตูอย่างไรแทน ข้ามด่านไหนสังหารแม่ทัพผู้ใดมาเล่ากันไม่รู้ก็ปากต่อกี่ปากกว่าจะมาถึงที่นี่ ห่างไกลจากสถานการณ์การรบในความเป็นจริงลิบลับ แต่ขอเพียงบทสรุปไม่ผิดเพี้ยนแม้เรื่องราวที่เกิดขึ้นระหว่างทางนั้นจะถูกถ่ายทอดแตกต่างจากความเป็นจริงก็ยังมีคนอยากฟัง

และในเวลาเดียวกันนั่นเอง หลายวันมานี้เหล่าที่ปรึกษาของเฟิงซู่ก็มักจะมาที่จวนอยู่เสมอ ปรึกษาหารือกันจนถึงมืดค่ำกว่าจะออกจากจวนไป

เนื่องด้วยการประชุมมักจะล่าช้า ทำให้ห้องครัวของจวนตระกูลเฟิงคาดคะเนเวลาอาหารของเจ้านายไม่ได้ ส่วนใหญ่เมื่อ

ทำอาหารไว้รอบรรดาที่ปรึกษาประชุมเสร็จ อาหารก็เย็นชืดไปนานแล้ว ภายหลังพ่อบ้านของจวนตระกูลเฟิงถึงได้ซื้อหม้อไฟจากร้านของเจียงเหยียนอี่มาให้พวกเขาจับประทานแทน ถึงนับว่าแก้ปัญหาหนีไปได้บ้าง

ส่วนอาหารบำรุงร่างกายเจียงเหยียนอี่ก็ยังคงทำให้เฟิงซัวทุกวัน ไม่มีเปลี่ยนแปลง เพียงแต่ว่าเขาเอาแต่ยุ่งอยู่ในห้องหนังสือจนถึงมืดค่ำเช่นนั้นทุกวัน เจียงเหยียนอี่จึงหาโอกาสพบเขาไม่ได้ อาหารบำรุงร่างกายส่วนใหญ่จึงให้สิ่งเหยาเป็นธุระส่งไปให้

ฉูซางผิงเองก็ตามที่ปรึกษาของเฟิงซัวมาประชุมด้วยกัน บางครั้งบางครั้งาที่มหาเจียงเหยียนอี่ ข้าวปลายยังไม่ทันกินเสร็จก็ต้องรีบร้อนออกไปก่อน

วันนี้ยามที่เขาจับประทานอาหารมื้อกลางวันก็เป็นยามเย็นแล้ว ภายในร้านที่เคยวุ่นวายก็ได้เวลาหยุดพัก เจียงเหยียนอี่กำลังจะเตรียมหม้อไฟหม้อหนึ่งให้เขา แต่ฉูซางผิงกลับเอ่ยขึ้นมาทันทีว่าไม่มีเวลา เขากินอะไรง่าย ๆ ให้พออิ่มท้องก็พอ

ประจวบเหมาะที่วันนี้นางทำเนื้อแพะหนึ่งเป็นอาหารบำรุงร่างกายให้กับเฟิงซัวพอดี หากพูดในด้านสรรพคุณทางยา อาหารจานนี้ช่วยบำรุงม้ามและกล้ามเนื้อ มีประโยชน์ต่อผู้ที่มึนร่างกายอ่อนแอ เลือดลมไม่ดีเป็นอย่างมาก

เจียงเหยียนอี่คิดอยากทำให้เนื้อแพะหนึ่งของร้านตนเองเป็นอาหารจานพิเศษที่ช่วยบำรุงสุขภาพ จึงตั้งใจทำปริมาณมากเป็นพิเศษ พวกคนชั้นสูงมักจะให้ความสำคัญกับการบำรุงรักษาสุขภาพที่สุด อาหารจานนี้จึงขายดีกว่าที่เจียงเหยียนอี่คิดไว้มาก เดิมทีนางคะเนไว้ว่ากว่าจะขายหมดคงใช้เวลาหนึ่งวัน แต่จนถึงตอนนี้ภายในหม้อ

กลับเหลืออยู่อีกไม่เท่าไรแล้ว นางจึงนำเนื้อแพะหนึ่งทั้งหมดยกมาให้
 ฉูซางผิงกิน

เมื่อฉูซางผิงเห็นเนื้อแพะหนึ่งที่วางอยู่บนโต๊ะก็นึกถึงกลิ่นอาหาร
 บำรุงร่างกายตอนอยู่ในห้องหนังสือของเพิงซั่วขึ้นมา มือที่หยิบ
 ตะเกียบไม้ของเขาพลันชะงักไปเล็กน้อย นึกถึงเรื่องที่หยางซั่วเคย
 รายงานให้เขาฟังก่อนหน้านี้แล้วมองเจียงเหยียนอ้อผาดหนึ่ง ก่อนจะ
 เอ่ยปากออกมาอย่างล้งเลว่า “อาอี้ เนื้อแพะนี่...”

เจียงเหยียนอ้อตักน้ำแกงซามหนึ่งมาวางลงตรงหน้าเขา “มีอะไร
 หรือเจ้าคะ”

ฉูซางผิงล้ากลืนวาทากำลังจะเอ่ยออกมาลงไปอีกครั้ง พูด
 เพียงว่า “เนื้อแพะนี่หนึ่งได้ไม่เลวนะ”

เขาอยากจะถามว่าระหว่างนางกับเหลียวหนานอ่องคืออย่างไร
 กันแน่

ทว่าเรื่องราวระหว่างชายหนุ่มหญิงสาว เขาที่เป็นลูกก็ไม่รู้ว่า
 ควรจะเริ่มถามตรงที่ใด เมื่อคิดไปคิดมาก็รู้สึกว่ารอให้เจียงซุหยิน
 มาถึงซีโจวก่อนค่อยให้นางเป็นฝ่ายถามคงจะดีกว่า

เขาที่เป็นแค่ลูก สิ่งเดียวที่ทำได้ก็คือพยายามสะสมกำลังและ
 อำนาจให้ได้เร็วที่สุด เมื่อถึงคราวที่ต้องเผชิญกับเรื่องอะไรขึ้นมาจริง ๆ
 เขาถึงจะสนับสนุนเจียงเหยียนอ้อได้

หลายวันมานี้เขายุ่งเสียจนแทบไม่ติดพื้น นับว่าช่วยเพิงซั่ว
 ทำงานดี ๆ ได้หลายงาน และก็พิสูจน์ให้กองทัพภายใต้บังคับบัญชาของ
 เพิงซั่วเห็นว่าเขาหาใช่คนที่ไร้ประโยชน์ เขาแสดงความสามารถออกมา
 ให้เห็นแล้ว ยามเพิงซั่วจัดสรรกำลังพลและกำลังม้าให้ ถึงจะทำให้
 ทุกคนยอมรับได้

เนื่องจากฉูซางผิงมีเรื่องราวภายในใจมากมาย ข้าวผัดนี้จึงกินอย่างรีบเร่ง เจียงเหยียนอี่แทบจะไม่เห็นเขาเคี้ยวอาหารก็พลันกลืนลงไปเสียแล้ว จึงเอ่ยขึ้นด้วยความเป็นกังวลว่า “เวลากระชั้นเพียงนี้ เหตุใดท่านต้องลำบากมาที่นี่ด้วยตนเองเล่า มีเรื่องอะไรฝากให้คนมาบอกข้าก็ได้ไม่ใช่เจ้าคะ”

ฉูซางผิงกินอีกสองคำก็หมดชาม รับประทานที่หย่างซิวส่งมาให้พาดไว้บนไหล่ ก่อนจะควักโฉนดและตัวเงินออกมาจากในอกแล้วส่งให้เจียงเหยียนอี่ “นี่คือตัวเงินจำนวนหนึ่งหมื่นตำลึงเงินและโฉนดที่ดินของจวนตระกูลหู เจ้าเก็บรักษาเอาไว้ให้ดี หลังจากจวนตระกูลหูถูกยึดแล้ว ข้าก็ซื้อคฤหาสน์หลังนั้นไว้ อ้อ หากเจ้าว่างๆ ก็พาคนไปเก็บกวาดทำความสะอาดเสียหน่อย ส่วนตัวเงินเหล่านี้เจ้าใช้ได้ตามที่เห็นสมควร ในคฤหาสน์นั้นหากขาดเหลือสิ่งใดเจ้าก็ซื้อหาตามใจได้เลย”

เจ้าเมืองเซี่ยสมคบคิดกับข้าศึกทรยศแค้นแค้น ปล่อยให้องค์ชายหูเจี๋ยเข้ามาในเมืองซีโจว ผู้ที่ให้ความคุ้มครององค์ชายหูเจี๋ยก็คือคาราวานพ่อค้าของจวนตระกูลหู หลังจากเจ้าเมืองเซี่ยถูกนำตัวส่งเข้าคุกแล้ว จวนตระกูลหูยอมไม่อาจหลุดพ้นจากความเกี่ยวพันไปได้อย่างนี้ทรัพย์สินที่อยู่ภายใต้ชื่อของตระกูลหูจึงถูกทางการตรวจสอบอายัดทั้งหมด

คฤหาสน์ตระกูลหูเป็นเรือนที่มีลานสามชั้น ทำเลก็ไม่เลว ราคาจึงสูงมาก

เจียงเหยียนอี่เอ่ยขึ้นอย่างหนึ่งอึ้งว่า “เหตุใดจู่ๆ ท่านลู่ถึงได้ซื้อคฤหาสน์เล่าเจ้าคะ”

ฉูซางผิงเอ่ยว่า “ลู่คิดไว้ว่าจะซื้อนานแล้ว ยามนี้ผ่านเวย

ก่อนกบฏ เมืองหลวงเกิดความวุ่นวาย ซึ่หนทางอ่องเองก็ยกธงแล้ว
เช่นกัน...”

ฉู่ซางผิงเอ่ยมาถึงตรงนี้ก็ชะงักไปเล็กน้อย เมื่อนึกได้ว่า
เจียงเหยียนอู้ไม่เข้าใจเรื่องการเมืองราชสำนักเหล่านี้ จึงหยุดหัวข้อ
สนทนาไว้ เอ่ยเพียงว่า “เหล่าคหบดีที่มีอำนาจยามนี้ต่างก็ทิ้งบ้าน
ทิ้งเมืองหลบหนีกันไปหมด อาศัยโอกาสนี้ ลุงสามารถกลับไปปรับ
พวกท่านแม่และท่านยายของเจ้ามาที่ซีโจวได้พอดี”

ในเมื่อจะให้คนตระกูลฉู่ทั้งเด็กและผู้ใหญ่มากันหมดทั้งตระกูล
แน่นอนว่าคฤหาสน์ที่ซื้อไว้ก็ควรจะให้ใหญ่สักหน่อยถึงจะอาศัยกันได้
เพียงพอ

เจียงเหยียนอู้รีบเอ่ยถามว่า “เช่นนั้นท่านลุงจะออกเดินทาง
เมื่อใดหรือ”

ฉู่ซางผิงเอ่ยว่า “ลุงส่งจดหมายกลับไปยังจวนตระกูลฉู่
ที่เมืองหลวงแล้ว รอจัดการเรื่องราวทั้งหมดที่ซีโจวเสร็จเรียบร้อย
ก็จะออกเดินทาง คงจะเป็นภายในวันสองวันนี้”

ผู้ติดตามที่อยู่ด้านนอกเอ่ยเร่ง ฉู่ซางผิงจึงเอ่ยกำชับอีกประโยค
หนึ่งว่า “ร้านนี้เจ้าเปิดเพื่อฆ่าเวลาสนุกๆ ก็พอ อย่าได้เคร่งเครียด
เกินไปนักจนลำบากตัวเอง”

เจียงเหยียนอู้รู้ว่าเขาคงจะได้ยินเรื่องที่นางมีปัญหากับหอสุรา
ไปหลุมฝังมาก่อนหน้านี้ จึงทำใจไม่ได้ที่จะต้องเห็นนางลำบาก นางจึงเอ่ยว่า
“ข้าเข้าใจเจ้าค่ะ ท่านไม่ต้องเป็นกังวลนะเจ้าค่ะ ส่วนเรื่องคฤหาสน์นั้น
หากข้ามีเวลาก็จะเข้าไปเก็บกวาดให้เรียบร้อย รอพวกท่านแม่มาถึงแล้ว
ก็จะได้เข้าอยู่ได้เลย”

หลังจากส่งฉู่ซางผิงกลับไป นางก็เห็นว่าในช่วงเวลานี้ไม่มี

ลูกค้าแล้ว เจียงเหยียนอี้จึงให้อาสะไม้ใหญ่แก้วและชีวขุยดูร้าน ส่วนตนเองพาหยาบชีวกกับปิงเส้าไปที่ตลาด ตั้งใจจะซื้อเนื้อหมูมาทำของกิน พวกหมูตากแห้งสักหน่วยเพื่อให้ฉู่ซางผิงพกไปกินระหว่างทาง

หยางชีวและปิงเส้าสองคนนี้ต่างร่วมเป็นร่วมตายกับฉู่ซางผิงมานานหลายปี รู้ว่าทุกครั้งที่ต้องรีบเร่งออกเดินทาง ตลอดทั้งวัน ก็จะได้แตะเพียงเสปียงแห้งส่วนหนึ่งเท่านั้น และขอเพียงเสปียงแห้งที่อยู่กับตัวยังกินไม่หมด พวกเขาก็จะกินอาหารตามโรงเตี๊ยมน้อยมาก เพราะกลัวจะเกิดเรื่องไม่คาดคิดขึ้นยามอยู่ข้างนอก

ร้านขายเนื้อตระกูลหม่าขายดีมาก ปกติแล้วเมื่อถึงช่วงบ่ายเนื้อดี ๆ ก็จะถูกขายออกไปหมดแล้ว เจียงเหยียนอี้อยากทำเนื้อตากแห้งจึงไม่ถูกใจเนื้อส่วนที่เหลืออยู่เหล่านั้น ทำได้เพียงลองไปดูที่ร้านขายเนื้อร้านอื่น ๆ

ระหว่างทางเดินผ่านร้านที่ขายเนื้อตากแห้งโดยเฉพาะ เจียงเหยียนอี้จึงแวะสอบถามราคาลักหน่วย

“อ้าว เจ้าของร้านเจียงนี่นา ทั่วหั่งเมืองซีโจวนี้จะหาร้านไหนที่ขายเนื้อตากแห้งอร่อยเท่าร้านของข้าไม่มีแล้วนะ ทั้งหมดนี้ทำมาจากเนื้อขาหลังแพะทั้งนั้นเลย เห็นแก่ที่ท่านนาน ๆ จะมาที่ ข้าขายให้ท่านสองจินราคาหนึ่งเฉียนก็แล้วกัน ปกติข้าขายตั้งหนึ่งเฉียนห้าเชียวนะ!”

สิบเฉียนมีค่าเท่ากับหนึ่งตำลึงเงิน เมื่อคิดเช่นนี้ เนื้อตากแห้งที่เอามาผึ่งลมของเขานี้ เท่ากับราคาจินละห้าสิบอี่เปะ

ในร้านของเจียงเหยียนอี้เองทุกวันต้องซื้อแพะเข้าร้านสองสามตัว จึงเข้าใจเรื่องราคาเนื้อแพะสดดี เนื้อแพะอย่างนี้ของร้านขายเนื้อตระกูลหม่าราคาแค่จินละยี่สิบอี่เปะ เมื่อนำมาทำเป็นเนื้อตากแห้งราคาจะเพิ่มขึ้นอีกหนึ่งเท่าตัวกว่า ถ้าแก่ผู้ไม่ได้หลอกหลวงนาง

เจียงเหยียนอ้อเอ่ยว่า “ข้าอยากลองชิมรสชาติดูก่อนแล้วค่อยดูว่าจะซื้อหรือไม่”

“ท่านลองชิมได้ตามสบาย! รับรองเลยว่าเนื้อแพะของข้าไร้ที่ติ!”
 ถ้าแก่มั่นอกมั่นใจมาก พุดพลงใช้มีดที่ขึ้นเนื้อที่ยาวประมาณหนึ่งนิ้ว
 ออกเป็นชิ้นเล็กๆ ก่อนส่งให้กับเจียงเหยียนอ้อ

เพราะเนื้อเหล่านี้ใช้วิธีการฝังลมตามธรรมชาติและปรุงรส
 ด้วยเกลือเล็กน้อยเท่านั้น เมื่อกินเข้าไปแล้วทั้งแห้งและแข็ง ทดสอบ
 กำลังฟันได้ดี แต่ก็ยังได้รสชาติดั้งเดิมของเนื้อแพะที่มีเอกลักษณ์เฉพาะ

ถ้าแกเป็นกันเองมาก ทำให้เจียงเหยียนอ้อที่ได้ชิมของในร้าน
 แล้วไม่อาจจากไปมือเปล่า นางคิดเล็กน้อยก่อนเอ่ยว่า “เช่นนั้น
 ข้าเอาสักสองเงินแล้วกัน”

“ได้เลย!” ถ้าแกชั่งเนื้อแพะตากแห้งด้วยความรวดเร็ว ยามที่
 ห่อใส่ในกระดาษน้ำมันเขาก็ใส่เนื้อตากแห้งขนาดเท่านิ้วชี้เพิ่มเข้าไปด้วย
 เอ่ยพร้อมหัวเราะเบาๆ ว่า “นี่แถมให้ท่านนะ”

“ขอบคุณมาก” เจียงเหยียนอ้อจ่ายเงิน

เมื่อถ้าแกห่อเนื้อให้เรียบร้อยแล้ว หยางชิวที่อยู่ด้านหลังนาง
 ก็เดินขึ้นหน้ามารับไว้

ก่อนจะพลันมีเสียงดังขึ้นมาจากร้านขายอาหารแห่งที่ตั้งอยู่ไม่ไกล
 ออกไป

“ปลิงทะเลนี้ใช้ไม่ได้เลยสักตัว ทั้งยังมีกลิ่นดินอีก เอากลับไป
 ทำอาหารใครจะกิน จะซื้อลงได้อย่างไร!”

“ก่อนหน้านี้ที่ร้านก็ซื้อปลิงทะเลเช่นนี้ละ พ่อครัวเหยา หากท่าน
 โมโหก็กลับไปบรรยายอารมณ์กับเจ้าของร้านนูน อย่าได้มาพาลใส่ข้า
 เงินที่เจ้าของร้านให้มาพอซื้อได้แค่ปลิงทะเลคุณภาพต่ำ หากท่าน

อยากซื้อปลิงทะเลชิ้นเล็ก ก็ควักกระเป๋าตัวเองจ่ายเพิ่มแล้วกัน!”

“ยายเจ้าเออะ! ข้าไม่ทำงานที่หอสุราของพวกเจ้าแล้วตกลงหรือไม่ ใช้ของคุณภาพต่ำเช่นนี้มาทำอาหาร เสียชื่อข้าหมด!”

คนที่กำลังมีปากเสียงกันอยู่นั้นก็คือพ่อครัวเหยากับเด็กรับใช้ที่ไม่คุ้นหน้าคนหนึ่ง

หัวคิวของเจียงเหยียนอี้ปล้นขมวดเข้าหากัน “นั่นพ่อครัวเหยา นี่นา”

พ่อครัวที่มีชื่อเสียงของเมืองซีโจวมีเพียงไม่กี่คนเท่านั้น ถ้าแก่ร้านขายเนื้อตากแห้งเองก็รู้จักพ่อครัวเหยาเช่นกัน เมื่อได้ยินวาจาของเจียงเหยียนอี้ก็เอ่ยว่า “เขาคือพ่อครัวเหยาที่ก่อนหน้านี้ทำอาหารอยู่ที่หอสุราไหลผุ่นนั่นละ ไม่รู้เพราะเหตุใดตอนนี้เขาถึงไม่ได้ทำงานที่หอสุราไหลผุ่นแล้ว แต่เพิ่งไปทำงานที่หอไท่เหอเมื่อไม่นานมานี้แทนเดิมที่ก็มีคนที่ชื่นชอบฝีมือการทำอาหารของพ่อครัวเหยาจำนวนมากไม่น้อยตามไปลิ้มรสอาหารที่หอไท่เหอ แต่เมื่อได้กินแล้วต่างก็บอกว่าฝีมือการทำอาหารของพ่อครัวเหยาสู้ก่อนหน้านี้ไม่ได้เลยแม้แต่หน่อย”

การที่พ่อครัวเหยาปฏิเสธไม่ยอมทำงานที่ร้านของเจียงเหยียนอี้มาตลอด ก็เพราะไม่อยากจะเป็นที่นินทา เจียงเหยียนอี้เองก็ไม่ได้ให้ใครไปหาพ่อครัวเหยามาลักระยะหนึ่งแล้ว อีกทั้งช่วงนี้ยังยุ่ง ๆ จึงไม่รู้ว่าเขาไปทำงานกับหอไท่เหอ

พ่อครัวเหยาถูกเด็กรับใช้ของหอไท่เหอสาตอารมณีส่องนสะบัดแขนเสื้อจากมา เมื่อหันหน้ากลับก็เห็นเจียงเหยียนอี้ยืนอยู่บนถนนฝั่งตรงข้าม จึงเอ่ยทักทายด้วยสีหน้าที่ไม่ค่อยเป็นธรรมชาติ “เจ้าของร้านเจียง”

ทั้งสองคนหาร้านน้ำชาข้างทางเพื่อดื่มชาสบาย ๆ กันครู่หนึ่ง

เจียงเหยียนอู้เห็นพ่อครัวเหยาตู่อดใจจึงเป็นฝ่ายเอ่ยขึ้นก่อนว่า
“ได้ยินว่าตอนนี้พ่อครัวเหยาได้งานใหม่ที่หอไต่เหอหรือเจ้าคะ”

พ่อครัวเหยาถอนหายใจตอบว่า “ก็แค่โง่งหลงเข้าไปทำเท่านั้น”

ก่อนหน้านี้เพื่อเชิญเขาไปทำงานที่ร้าน เจียงเหยียนอู้ไม่เพียงแต่เคยให้พ่อครัวหลี่ช่วยพุดอกหน้าให้ ยังส่งของขวัญไปให้ที่บ้านของเขาไม่เว้นแต่ละวัน แต่เนื่องจากพ่อครัวเหยากลัวว่าทางด้านหอสุราไหลผู่จะกลับถูกเป็นผิด จึงไม่ได้เอ่ยปากตอบรับมาตลอด

ตอนนี้เขาไปทำงานที่หอสุราอื่นแล้ว บังเอิญพบเจอเจียงเหยียนอู้ที่ตลาด ในใจย่อมอดกระอักกระอ่วนและละอายใจไม่ได้

แต่ท่าทีของเจียงเหยียนอู้กลับดูใจกว้างมาก รวากับว่านางไม่ได้โกรธเคืองที่เขาไม่ไปทำงานที่ร้านน้ำแกงโบราณของนางแม่แต่น้อยเพียงเอ่ยถามว่า “เหตุใดถึงกล่าวเช่นนี้เจ้าคะ”

พ่อครัวเหยาบอกว่า “เจ้าของหอไต่เหอคิดอยากจะทำอาหารที่ขำถนัดเป็นพิเศษเรียกลูกค้า แต่วัตถุดิบที่ทางร้านเลือกซื้อกลับดูไม่ได้เลยสักชนิด ลิ่นของบรรดาขุนนางชนชั้นสูงเหล่านั้นละเอียดอ่อนยิ่งนักใช้วัตถุดิบคุณภาพต่ำเช่นนั้นทำอาหารคิดว่าคนเขาจะชิมดูไม่รู้จริง ๆ หรือ! ท่านอาจจะคิดว่าข้าเหล่าเหยาคุ่วโ้วอ้วน ทว่าตั้งแต่ที่ข้ามายังหอไต่เหอนี้ก็มีลูกค้าประจำไม่น้อยมาอุดหนุน แต่อาหารที่ทำมาจากวัตถุดิบในร้านเหล่านั้น กระทั่งตัวข้าเองยังรู้สึกขายหน้าเลย! งานแบบนี้ไม่ทำก็ได้ ข้าเหล่าเหยาทำอาหารมาหลายปีเพียงนี้ ไม่มีทางยอมเสียชื่อตอนอายุปุ่นนี้เด็ดขาด”

การไม่ใช้วัตถุดิบด้วยคุณภาพถือเป็นหลักสำคัญของการเป็นพ่อครัว

เจียงเหยียนอู้ได้ฟังเรื่องราวของเขาแล้วก็เอ่ยขึ้นมาว่า “พ่อครัวเหยา

ข้ายังยืนยันคำเดิมนะเจ้าคะ หากท่านยินดีมาช่วยงานในร้านเล็ก ๆ ของข้า ข้าจะให้ค่าแรงท่านเป็นสองเท่าของที่หอสุราไหลผู่เคยให้ท่าน ก่อนหน้านี้”

หลังพ่อครัวเหยาออกจากหอสุราไหลผู่แล้ว คนที่มาเชื่อเชิญเขา ถึงที่ก็มีจำนวนไม่น้อย เขาใคร่ครวญและไตร่ตรองอยู่นานถึงได้ตัดสินใจไปทำงานที่หอสุราไทเหอที่มีชื่อเสียงเป็นรองเพียงหอสุราไหลผู่ ไหนเลยจะคิดว่าสถานที่ที่ภายนอกดูสง่างามเช่นนั้น ครัวด้านหลัง กลับวุ่นวายยิ่งนัก

แล้วร้านอาหารอื่นๆ ที่แม่กระทั่งความสง่างามภายนอกยังไม่มี ครัวด้านหลังยังไม่รู้ว่าจะเป็นเช่นไรบ้าง

เจียงเหยียนอู่เองก็เป็นแม่ครัว เรื่องการทำอาหารคงไม่คิด ฉวยโอกาสเอารัดเอาเปรียบเหมือนอย่างพวกหัวการค้าพวกนั้น ทำอาหารในร้านของนางแน่นอนว่าจะต้องใช้วัตถุดิบคุณภาพดี ไม่มีทางพบเจอเรื่องน่ากังวลใจเช่นนี้แน่

นางไม่ได้เพิ่งพูดเช่นนี้เป็นครั้งแรก ความจริงใจก็แสดงออกมาให้เห็นชัดเจนแล้ว ในใจพ่อครัวเหยาซาบซึ้งยิ่งนัก ทว่าก็กลัวคนของ หอสุราไหลผู่จะเอาไปพูดเสียๆ หายๆ จึงตอบอย่างลั้งเลว่า “ขอบคุณ เจ้าของร้านเจียงที่เมตตา ข้าจะลองกลับไปคิดดูให้ดี หลังจากนั้น ค่อยกลับมาให้คำตอบท่านก็แล้วกัน”

หลายครั้งก่อนหน้าเขาเอาแต่ปฏิเสธมาตลอด เมื่อเจียงเหยียนอู่ ได้ยินเช่นนี้ก็รู้เลยว่ามีหวังแล้ว นางจึงเอ่ยพร้อมรอยยิ้มว่า “ข้าจะ รอฟังข่าวดีจากท่านเจ้าคะ”

เมื่อพ่อครัวเหยากลับบ้าน ยังไม่ทันก้าวพ้นประตูเรือนก็ได้ยินเสียงร้องไห้ปานจะขาดใจของเด็กน้อยด้านใน

เขาผลักประตูเข้าไป เพียงปรายตามองก็เห็นผู้ดูแลหอสุราไหลฟูนั่งอยู่ในโถงกลาง ภรรยาเอกของเขานั่งอยู่ข้างๆ อย่างระมัดระวังตัว ส่วนผู้ดูแลหอสุราไหลฟูนั่งไขว่ขา กวาดตามองประเินห้องซอมซอด้วยแววตาดูแล

นางเหยาเมื่อเห็นสามีกลับมาทีลุกขึ้นเอ่ยว่า “ข้าจะไปปรนนิบัติท่านแม่ให้เต็มยา ท่านนั่งลงพูดคุยกับผู้ดูแลหอสุราเถิด”

พ่อครัวเหยาพยักหน้าเล็กน้อย

เมื่อนางเหยาเดินออกจากห้องไปแล้ว ผู้ดูแลหอสุราก็เอ่ยขึ้นว่า “พ่อครัวเหยา เรื่องที่ท่านไปทำงานที่หอสุราไต่เหอ นายท่านได้ยินคนเขาพูดกันหมดแล้ว ท่านคิดจริง ๆ หรือว่าการทำงานในหอสุราไหนก็จะเหมือนกับการทำงานที่ไหลฟู ยามนี้ทางไต่กำลังมีศึกสงคราม แต่ละบ้านต่างกระเบียดกระเสียดเพื่อที่จะใช้ชีวิตต่อไปได้กันทั้งนั้น กิจการการค้าของหอสุราก็ไม่ได้ดีเหมือนแต่ก่อน แต่นายท่านเป็นคนที่ไม่ลืมนิตราภาพครั้งเก่าก่อน ให้ข้ามาเชิญท่านกลับไปทำงาน”

น้ำเสียงของเขาฟังดูเคารพนอบน้อม แต่ในสายตานั้นเต็มไปด้วยการดูถูกเหยียดหยาม ทำทางเองก็ค่อนข้างหึงหวงทะนงอยู่หลายส่วน “ครอบครัวนี้ที่เจ้าต้องดูแล ไหนจะมีมารดาอายุแปดสิบกว่าปี ลูกเล็กอายุเพียงไม่กี่ขวบ หากเจ้าไม่กลับไปทำงานที่หอสุรา แล้วจะเอาอะไรมาเลี้ยงดูคนในครอบครัวเล่า”

เขาตบไหล่พ่อครัวเหยาเบา ๆ ก่อนยิ้มแล้วลุกขึ้น “ข้ามาบอกเพียงเท่านี้ละ พ่อครัวเหยาก็ลองคิดดูดี ๆ แล้วกัน”

กระทั่งผู้ดูแลหอสุราจากไป พ่อครัวเหยาก็ออกแรงตบโต๊ะ

ด้วยความหงุดหงิด

นางเหยาเดินออกมาจากห้องหลัก ในมืออุ้มลูกชายตัวน้อย ที่เพิ่งจะพลอบให้สงบลงได้ เมื่อเห็นเขาตบโตะด้วยความหงุดหงิดก็เอ่ยพร้อมสายตาเย็นชาว่า “ยาที่ท่านหมोज่ายมาวันนี้เป็นชุดสุดท้ายแล้ว ข้าวสารก็จวนจะหมด ซักปักผ้าตลอดทั้งวัน จับเข็มจนมือด้านไปหมด ก็ได้เงินมาไม่กี่มากน้อยเท่านั้นเอง!”

เงินค่าแรงของพ่อครัวเหยาตอนทำงานที่หอสุราไหลผู้ตลอดหลายปีที่ผ่านมา ส่วนใหญ่ล้วนใช้จ่ายไปกับค่ายาและค่ารักษา มารดา ส่วนที่เหลือถึงเก็บไว้เป็นค่าใช้จ่ายในครอบครัว

ยามนี้ครอบครัวเจอปัญหา มารดาของเขาก็ป่วยหนัก เชิญท่านหมोज่ายยาให้แต่ละครั้งก็แทบจะต้องควักทรัพย์สินที่มีทั้งหมดในบ้าน

ครั้นเผชิญกับคำตำหนิจากภรรยา พ่อครัวเหยาก็รู้สึกผิดในใจ แต่เมื่อนึกถึงคำพูดของผู้ดูแลหอสุรา กลับยิ่งหงุดหงิดเพิ่มขึ้นมาอีก เอ่ยเพียงว่า “เจ้าตั้งใจเลี้ยงลูกให้ดี ๆ เกิด ไม่ต้องทำงานปักผ้าแล้ว ส่วนเรื่องเงิน ข้าจะคิดหาวิธีเอง”

ยามที่เจียงเหยียนอีกกลับไปนั้น นางยังซื้อเนื้อหมูสดกลับไปด้วย สิบกว่าจิน

นางรู้สึกว่เนื้อตากแห้งที่ขายข้างนอกแห้งและแข็งเกินไป หากนำมาทำเป็นของกินเล่นที่พิเศษหน่อยก็ไม่เลวนัก แต่หากจะกินให้อิ่มท้องคงต้องลำบากพันลัคน้อยแล้ว

หลังจากที่หม้อไฟของช่วงเย็นวันนั้นขายหมด เจียงเหยียนอื่ก็เข้าไปทำหมูตากแห้งด้านในห้องครัว

นางนำเนื้อหมูที่ซื้อกลับมากับเนื้อหมูที่มีเหลืออยู่ในร้านมาล้างให้สะอาด ก่อนจะให้ชีวิตขูดตั้งหม้อใบใหญ่ที่สุด หลังจากต้มน้ำในหม้อจนเดือดก็ใส่ขิง ฮวาเจียว และยี่หระฝรั่ง ตามด้วยใส่เนื้อหมูที่ล้างสะอาดแล้วลงไปลวกเพื่อขจัดกลิ่นคาว

กำลังแขนของอาสาไม้ใหญ่ก็แข็งแรงมาก นางจึงกำลังช่วยใช้ครกหินตำพวกเครื่องเทศสำหรับทำพะโล้ อย่างเช่น ฮวาเจียว จูอวี เปี้ยกั๊ก และยี่หระฝรั่งจนละเอียด

เจียงเหยียนอึดักเนื้อที่ลวกแล้วขึ้นมาวางไว้บนกระดาษไม้ไฟพับให้เย็นสักครู่ ก่อนจะใช้มีดหั่นตามลายเนื้อออกเป็นชิ้นก่อนข้างหนากการทำเนื้อตากแห้งนั้น หากไม่หั่นตามลายของเนื้อ ภายหลังเนื้อจะแตกยุ่ยได้ง่าย พวกพาลำบาก

เนื้อสัมผัสของเนื้อหมูนั้นเหนียวนุ่มไม่เท่ากับเนื้อวัว ตอนที่นางหันก็ทอดถอนใจไปด้วยว่า “น่าเสียดายที่ในตลาดไม่มีเนื้อวัวขาย”

ไม่เช่นนั้นหากนำเนื้อวัวตากแห้งมาทำเป็นเสียบึง คงจะกินได้อิ่มท้องสักหน่อย

ชีวิตขูที่อยู่ด้านหลังเตาอิฐกุมหน้าเอ่ยถามขึ้นว่า “เนื้อวัวอร่อยกว่าอีกหรือ”

การฆ่าวัวในราชวงศ์ต้าเซวียนนั้นเป็นเรื่องผิดกฎหมาย นอกจากผู้มีอำนาจส่วนหนึ่งที่สามารถลิ้มรสได้แล้ว ชาวบ้านทั่วไปก็ไม่มีบุญวาสนาจะได้ชิม

เจียงเหยียนอึดักยกมือไปถึงรสชาติของเนื้อวัวในความทรงจำ ก่อนจะทำปากจ๊อบแจ็บเอ่ยออกมาว่า “อร่อยมาก! ยิ่งส่วนผ้าชีรื้อวที่จุ่มลงไปในน้ำแกงแดงนะ อร่อยที่สุดในโลกเชียวละ!”

ต้นพริกที่นางอาศัยเพาะปลูกในเรือนบุปผาของจวนตระกูลเพิง

ยามนี้ผลิดอกออกมาแล้ว อีกไม่นานนางก็น่าจะได้ทำหม้อไฟน้ำแกงแดงจนพอใจแน่

“ผ้าขี้ริ้วคืออะไรหรือ” ชิวชุยถาม

“ก็คือกระเพาะวัว เครื่องในวัวนั่นละ” ปากของเจียงเหยียนอ๋อตอบไป มือก็ยังทำงานไม่ได้ช้าลงเลยแม้แต่น้อย

ยุคสมัยนี้ครอบครัวที่มีเงินล้นไม่กินเครื่องในสัตว์ ตอนแรกเมื่ออาสาใ้ไก่ใหญ่ก้าวไต่ยีนเจียงเหยียนอ๋อเอ๋ยถึงเนื้อวัวยังคงคิดว่านางเคยกินตอนอยู่ที่ตระกูลเจียง พอไต่ยีนนางเอ๋ยถึงเครื่องในวัว ในใจก็อดสงสัยขึ้นมาไม่ได้ แต่ไม่ได้เอ่ยอะไรออกมา

ชิวชุยถามราวกับเจ้าหนูจำไม่ “ก่อนหน้านี้ฮวาฮวาบอกว่า น้ำแกงมีสามประเภท คือน้ำแกงต้มกระดูก น้ำแกงขาว และน้ำแกงใส แล้วน้ำแกงแดงคืออะไรกัน”

เนื้อทั้งหมดหั่นเสร็จเรียบร้อยแล้ว เจียงเหยียนอ๋อจึงนำเครื่องพะโล้ที่อาสาใ้ไก่ใหญ่ก้าวโขลกจนละเอียดใส่ลงไปในหม้อเพื่อผสมเป็นน้ำพะโล้ หลังจากนั้นจึงนำเนื้อหั่นลงไปต้มซ้าๆ ด้วยไฟอ่อนเพื่อตุ๋นให้เข้าเนื้อ

เนื้อตากแห้งทั่วไปหลังจากตุ๋นเรียบร้อยแล้วนำไปตากแห้งก็จะรับประทานได้เลยทั้งยังเก็บไว้ได้นาน แต่หมูข้างผิงใกล้จะออกเดินทางจากเมืองซีโจวแล้ว หากต้องรอเนื้อเหล่านี้ตากแห้งแน่นอนว่าย่อมไม่ทันกาล โชคดีที่เจียงเหยียนอ๋อมีเตาอบ หากอบไล่ความชื้นในเนื้อออกมาสักหน่อยก็จะเก็บไว้กินได้นานขึ้นแล้ว

นางทำงานไปพลางเอ๋ยไปพลางว่า “น้ำแกงแดงน้ำจะออกสีแดงจัดจ้าน เมื่อกินเข้าไปแล้วก็จะได้ความรู้สึกเผ็ดร้อนที่ปลายลิ้น รอให้ซ้าทำออกมาแล้ว เจ้าก็จะรู้เองว่าเป็นเช่นไร”

เมื่อนำเนื้อไปตุ๋นแล้ว เจียงเหยียนอี้ก็หยิบเนื้อขาหลังของหมู ที่เหลือเอาไว้ก่อนหน้าชิ้นหนึ่งมาเลาะเอาหนัง ไช้มัน และเส้นเอ็นออก แล้วลับจนละเอียด เนื้อชิ้นนี้นางอยากจะทำเป็นหมูแผ่น

วิธีการทำหมูแผ่นนั้นยุ่งยากซับซ้อนกว่าการทำหมูตากแห้ง มากนัก ทั้งยังค่อนข้างเปลืองแรง เพราะอย่างนั้นเจียงเหยียนอี้จึงเหลือ เนื้อส่วนเล็ก ๆ เอาไว้เพื่อลองทำเท่านั้น เนื้อหมูส่วนใหญ่ล้วนทำเป็น หมูตากแห้ง

เครื่องพะโล้ที่เมื่อครู่นี้ใช้ไม่หมด เจียงเหยียนอี้นำมาผสม รวมกับหมูลับ ใส่เกลือ น้ำขิง และน้ำกระเทียมเล็กน้อย ก่อนจะ คนตามเข็มนาฬิกา จุดประสงค์ของการใส่น้ำขิงและน้ำกระเทียมนั้น ก็เพื่อขจัดกลิ่นคาว

เครื่องปรุงรสที่สำคัญที่สุดอย่างหนึ่งของการทำหมูแผ่นก็คือ น้ำปลา ในโลกก่อนที่นางมีชีวิตอยู่ ในประวัติศาสตร์สมัยห้าราชวงศ์ ลิบอาณาจักร¹ ก็มีคนใช้น้ำปลาแล้ว เพียงแต่ในช่วงเวลานั้นเรียกว่า อวีเจียง เป็นเครื่องปรุงรสที่ใช้กันมากตามพื้นที่แถบชายฝั่ง

แต่วันนี้เจียงเหยียนอี้ไม่เห็นมีคนขายน้ำปลาในตลาดเลย อาจเป็นเพราะว่าในโลกนี้ยังไม่มีคนใช้เครื่องปรุงรสชนิดนี้ หรือ อาจเป็นเพราะซีโจวอยู่ห่างไกลจากทะเลเกินไป ในยุคที่การคมนาคม ไม่สะดวก อีกทั้งการขนส่งสินค้ายังไม่พัฒนา จึงไม่สามารถส่งสินค้า มาจากแถบชายฝั่งทะเลได้

เจียงเหยียนอี้ไม่รู้ว่าหากไม่ใส่น้ำปลาแล้วรสชาติของหมูแผ่น

¹ ยุคสมัยหนึ่งในประวัติศาสตร์จีนที่กินระยะเวลาหลังจากราชวงศ์ถังล่มสลายลง ในปี ค.ศ. 907 จนถึงราชวงศ์ซ่งก่อตั้งขึ้นในปี ค.ศ. 960 โดยมีห้าราชวงศ์ผลัดกันครองอำนาจ ในภาคกลาง ส่วนทางตอนใต้เกิดอาณาจักรน้อยใหญ่ตั้งตนเป็นอิสระสิบอาณาจักร

ที่ทำออกมานั้นจะเปลี่ยนไปเล็กน้อยเพียงใด นางจึงตั้งใจทำมาลองชิมดูก่อนเล็กน้อย

ถ้าอาหารรสชาติยังพอใช้ได้ หมูสับละเอียดเหล่านี้ก็จะทำเป็นหมูแผ่นทั้งหมด แต่ถ้าอาหารรสชาตินั้นยากจะบรรยาย นางก็จะนำหมูสับละเอียดที่เหลือมาทำเป็นไส้กรอก เช่นนั้นก็ไม่นับว่าสิ้นเปลืองแล้ว

เพราะว่าที่ร้านต้องอบตั้งท่าและพวกขนมอบ ก่อนหน้านั้นเจียงเหยียนอี้จึงไปที่ร้านตีเหล็กเพื่อสั่งทำถาดเหล็กมาจำนวนหนึ่ง

นางปุกระดาดไขมันลงบนเขียงชั้นหนึ่ง ตักเนื้อหมูสับละเอียดแผ่ลงไปบนนั้น ก่อนจะปู้ทับด้วยกระดาดไขมันอีกชั้น หลังจากกดเนื้อหมูให้เรียบแบนแล้ว นางก็ใช้ไม้กดแบ่งครึ่งให้บาง เมื่อลอกกระดาดไขมันที่อยู่ด้านบนออกก็โรยงาขาวลงไปอีกหนึ่งชั้น

อาสะไถ้ใหญ่ก็ไม่เคยเห็นวิธีการทำเนื้อที่แปลกประหลาดเช่นนี้มาก่อน จึงเอ่ยถามด้วยความสงสัยว่า “เจ้าของร้าน นี่ท่านลองทำอาหารชนิดใหม่อยู่หรือ”

นี่คือหมูแผ่นที่ผ่านการปรับปรุงแล้วในยุคหลัง ในสมัยโบราณนี้ยังไม่เคยมีใครทำมาก่อน

เจียงเหยียนอี้จึงพยักหน้าเออออกไปตามคำพูดของอาสะไถ้ใหญ่ “ลองดูว่าทำออกมาแล้วเป็นอย่างไร หากพอใช้ได้ หลังจากนั้นอาหารจานพิเศษในร้านของพวกเราจะมีเพิ่มขึ้นมาอีกหนึ่งอย่างแล้ว”

“เจ้าของร้านคิดว่าจะนำไปย่างหรือนำไปรมควันหรือ”

อาสะไถ้ใหญ่ก็รู้สึกว่ารสชาติของอาหารจานนี้เมื่อทำออกมาแล้วคงไม่ต่างจากไส้กรอกหั่นเป็นแผ่นอย่างเท่าไรนัก

“นำไปอบนะ”

เจียงเหยียนอี้ก็เข้าไปในเตาอบที่อยู่ด้านนอกแล้ว รอกระทั่ง

ด้านบนของเตามีความร้อนถึงได้ใส่ถาดเข้าไปด้านบน

เตาอบที่ใช้ไม้ฟืนเผาเพื่อให้ความร้อนเทียบไม่ได้กับเตาอบที่ใช้ไฟฟ้าในยุคหลัง อุณหภูมิด้านบนเพิ่มระดับซ้ำมาก ถ้าหากนำหมูแผ่นใส่เข้าไปเร็วเกินไป ความร้อนไม่พอจะทำให้หมูเหนียวจนเคี้ยวยาก จึงต้องดูอุณหภูมิในยามที่ใส่ถาดเข้าไปให้ดี

โดยทั่วไปแล้วร้านที่ทำหมูแผ่นมักจะทาน้ำผึ้งด้วย หากไม่มีน้ำผึ้งก็จุ่มน้ำเชื่อมเล็กน้อยแทนได้ สิ่งสำคัญคือให้ตัวหมูแผ่นที่ทำออกมานั้นมีรสชาติเค็มหวานผสมกัน

ในเมื่ออย่างไรเสียก็ทำเอาไว้กินเอง ตอนนี้เจียงเหยียนอ๊กก็ไม่ได้ขาดแคลนเงินทอง นางจึงตัดน้ำผึ้งออกมาช้อนหนึ่งอย่างหน้าใหญ่ใจโต เพื่อมาทำเป็นน้ำเชื่อม รอกะทั่งอบหมูแผ่นไปแล้วหนึ่งเค่อ ถึงค่อยนำถาดออกมา

เนื้อหมูสับละเอียดก่อนหน้านี้กลายเป็นแผ่นสีแดงน้ำตาลแผ่นใหญ่ กลิ่นหอมกรุ่นของเนื้อหมูผสมผสานกับกลิ่นหอมของงาหอมอบอวลในอากาศไปทั่วบริเวณ

ชีวซุ่ยร้องด้วยความประหลาดใจ “หอมยิ่งนัก”

ดูแล้วก็น่าอร่อยทีเดียว!

อาสะไห่ใหญ่ก็คิดว่าไม่ถึงว่าเนื้อหมูสับละเอียดเมื่อนำมาคั่วจะให้เรียบแบนแล้วอบ รสชาติจะแตกต่างจากที่คิดจินตนาการไว้มาก จึงอดนับถือเจียงเหยียนอ๊กเพิ่มมากขึ้นไม่ได้ “เจ้าของร้านช่างคิดมากจริงๆ”

“ข้าแค่อาศัยร่มเงาจากคนรุ่นก่อนเท่านั้น” เจียงเหยียนอ๊กรู้สึกกระดากอายที่ต้องรับคำชมของผู้อื่น นี่เป็นวิธีการทำที่พัฒนาส่งต่อกันมารุ่นสู่รุ่น หาใช่สิ่งที่นางคิดค้นขึ้นเอง

อาสะใภ้ใหญ่ก้าวเข้าไปว่าเจียงเหยียนอู้กำลังหมายถึงว่าฝีมือการทำอาหารของนางได้พ่อครัวทสี่สอนมาทั้งนั้น จึงไม่ได้คิดอะไรมากมายกับวาจานี้

เดิมที่ชีวซุยคิดว่าหมูแผ่นนี้กินได้แล้ว แต่กลับเห็นเจียงเหยียนอู้หยิบแป้งที่ประดิษฐ์ขึ้นมาเองจุ่มลงไปใต้น้ำผึ้ง ก่อนจะทาลงบนตัวหมูแผ่นที่อบจนเป็นสีเหลืองทองทั้งสองด้านชั้นหนึ่ง แล้วนำเข้าไปในเตาอบอีกครั้ง

เจียงเหยียนอู้ที่หันกลับมาเห็นนางทำตาปริบ ๆ ก็เอ่ยอย่างขบขันว่า “อบอีกสักพักก็ใช้ได้แล้ว”

ชีวซุยพยักหน้าน้อย ๆ นางมองสีทองฟ้าคราหนึ่ง เอ่ยกับอาสะใภ้ใหญ่ด้วยความเป็นกังวลอยู่บ้างว่า “อาสะใภ้ เย็นมากแล้ว หากท่านยังไม่ไปก็คงกลับไม่ทันเวลาห้ามออกจากเรือนแล้ว”

กลิ่นหอมของหมูแผ่นในเตาอบลอยฟุ้งไปทั่วบริเวณ

อาสะใภ้ใหญ่ก้าวหาม้านั่งตัวเล็กมาตัวหนึ่งแล้วนั่งลง “ข้าเดินเห็นคล่องแคล่วปราดเปรียว เรือนก็อยู่ใกล้เท่านั้น ไม่รีบหรอก”

สุดท้ายเมื่อได้กลิ่นหอมกรุ่นของเนื้อหมูยามที่นำออกมาจากเตาอบนั้น เจียงเหยียนอู้ก็รู้ว่าหมูแผ่นนี้สำเร็จแล้ว

นางใช้ผ้าเปียกป้องกันมือยามดึงถาดออกมา ก่อนใช้มีดหันหมูแผ่นออกเป็นชิ้น ๆ ส่งให้ชีวซุยและอาสะใภ้ใหญ่ก้าวคนละชิ้น รวมถึงตนเองก็หยิบชิ้นมาลองชิมชิ้นหนึ่ง

เพราะทำจากเนื้อหมูสับละเอียด เนื้อสัมผัสจึงแน่นมาก เมื่อผสมผสานกับเครื่องปรุงรสอีกมากมายทำให้ยิ่งเคี้ยวยิ่งอร่อย อีกทั้งในรสชาติเค็มเผ็ดนั้นยังมีความหวานจาง ๆ ของน้ำผึ้งอีกด้วย

นี่ละคือรสชาติของหมูแผ่นในความทรงจำ!

คืนนั้นหลังจากที่อาสะโงะไคใหญ่ก้าวซิมหมุแผ่นก่อนฝ่าเวลาห้ามออก จากเรือนกลับไปแล้ว เจียงเหยียนอี้กับซิวชุยก็ยุ่งวุ่นวายกันอีกพักหนึ่ง กว่าจะทำหมุดตากแห้งและหมุแผ่นเสร็จเรียบร้อยทั้งหมด

เจียงเหยียนอี้ยังต้องเคี้ยวน้ำแกงอีก ในขณะที่ซิวชุยทนไม่ไหว แล้ว เจียงเหยียนอี้จึงให้นางกลับไปนอนเสีย

เจียงเหยียนอี้นั่งลงหลังเตา กอดเข้าใจลอยมองเปลวไฟลั่นไหว เมื่อเตรียมเสบียงให้พวกช่างผิงเรียบร้อย ในใจของนาง ก็สงบลงหลายส่วน

ถึงแม้ไฟสงครามจะอยู่ห่างไกลจากเมืองซีโจวมาก แต่หลายวัน มานี้นางกลับรู้สึกกังวลนัก นางอยู่ที่ซีโจวทำให้การรับรู้ข่าวสาร เป็นไปอย่างยากลำบาก ในเมืองหลวงเป็นเช่นไรนางไม่รู้เลยสักนิด ในนิยาย เมืองที่เกิดความวุ่นวายเป็นอันดับแรกก็คือเมืองซีโจว แต่ยามนี้กลับกลายเป็นเมืองหลวงเสียแล้ว มีหลายสิ่งหลายอย่าง ไม่เหมือนกับในนิยาย เช่นนั้นแล้วบทสรุปสุดท้ายจะเปลี่ยนแปลง ไปด้วยหรือไม่

หากยึดตามโครงเรื่องในนิยาย หลังนางเอกหลบหนีจากวังหลวง มาถึงซีโจว นางก็มีปากเสียงกับพระรองอย่างลู่อุ่หลินหยวนก่อน หลังจากนั้นถึงได้ถูกองค์ชายทู่เจ๋วจับตัวไปเป็นชายาองค์ที่เซตทุ่งหญ้า ทำให้ช่องแตกิ้วหนัก ทั้งสองแคว้นจึงเปิดศึกสงครามกัน ระหว่าง แย่งชิงตัวนางเอกกลับมา นั้น ฝ่ายช่องแตกิ้วกลับถูกลอบโจมตีจนกองทัพ ทั้งหมดพ่ายแพ้ยับเยิน มีเพียงช่องแตกิ้วและนางเอกเท่านั้นที่รอดชีวิต ก่อนที่ความรู้สึกของทั้งสองคนจะพัฒนาอย่างรวดเร็วยามพักรักษาตัว อยู่ในหมู่บ้านแห่งหนึ่งนอกด่าน

และที่น่าเหลือเชื่อมากไปกว่านั้นคือ ในหมู่บ้านที่พระนาง

รักษาตัว ทุกคนล้วนเป็นผู้จงรักภักดีต่อราชวงศ์ก่อน พวกเขา
ซ่อนตัวพื้นฟูกำลังอยู่ที่เขตแดนตอนเหนือเพื่อรอโอกาสกลับแคว้น
ในช่วงแรกพระนางพยายามปิดบังตัวตนไม่ให้คนในหมู่บ้านรู้ กระทั่ง
ยามที่นางเอกตั้งครรรภ์ร่างกายไม่สบาย หมอเวทดาในหมู่บ้านจึงมา
จับชีพจรให้และเห็นปานที่มือของนาง ถึงจำได้ว่านางเอกก็คือองค์หญิง
ของราชวงศ์ก่อน

ขณะเดียวกันนั่นเอง ทิวทั้งราชวงศ์ต้าเซวียนต่างก็คิดว่าฮ่องเต้
สวรรคตลงในศึกสงครามแล้ว บรรดาองค์ชายต่างพากันทยอยชูธง
ช่วงชิงราชบัลลังก์ แคว้นหมิงฮั่นจากทางใต้อาศัยโอกาสที่ภายในกำลัง
ระส่ำระสายบุกโจมตีอีกครั้ง ส่วนองค์ชายจูเจ๋อว์จากทางเหนือเอง
ก็ไม่ยอมอยู่เฉย

เพื่อรักษากำลังพลที่เหลืออยู่ บรรดาเจ้าเมืองทั้งหลายจึงไม่มีใคร
ยอมต้านทานศัตรูจากภายนอก ถึงแม้พวกเขาจะรวมกลุ่มเป็นพันธมิตร
เพื่อป้องกันศัตรู ทว่าแต่ละเมืองก็ยังคงซุกซ่อนแผนการในใจ

ยามที่บ้านเมืองกำลังจะล่มสลาย ฮ่องเต้พานางเอกกลับมายัง
เมืองหลวงเพื่อสยบสถานการณ์ให้มั่นคง นางเอกนั้นรู้ถึงสถานะ
ที่แท้จริงของตนเองตั้งแต่อยู่ที่หมู่บ้านนอกด่านแล้ว เพียงแต่
ยังไม่อยากเชื่อ แต่หลังได้รับการยืนยันจากปากของเจ้ากรมเจียง นาง
ก็รู้ว่าพ่อแม่ของตนเองล้วนตกตายด้วยน้ำมือของฮ่องเต้พระองค์ก่อน
ราชบัลลังก์ของตระกูลนางก็เป็นฮ่องเต้พระองค์ก่อนที่ช่วงชิงไป นางจึง
ใจสลายในทันใด

ในคืนพิชิตสถาปนาฮ่องเฮา นางเอกทนายาพิษชนิดรุนแรงลงบน
ขาดทปากของตนเอง หลังจากฮ่องเต้ได้รับพิษเข้าไปแล้วก็เกิดอาการ
กำเริบ นางบอกทุกสิ่งทุกอย่างให้เขารู้ทั้งหน้าตา เมื่อเอ่ยความในใจ

ออกไปจนหมด นางก็ออกจากเมืองหลวงโดยมีผู้ที่จงรักภักดีต่อราชวงศ์ก่อนให้ความคุ้มครอง แต่กลับถูกราชของครักซ์ตีงล้อมสังหารในช่วงเวลาวิกฤติ เจ้ากรมเจียงนำคนเข้าช่วยเหลือ ก่อนจะตกตายลงเพื่อปกป้องนางเอก

คนที่ใกล้ชิดที่สุดสละชีพเพื่อช่วยเหลือนาง ส่วนคนที่รักมากที่สุดก็ถูกนางฆ่าตาย เมื่อความแค้นใหญ่หลวงได้รับการชำระแล้ว นางก็ไม่เหลือความปรารถนาได้อื่น และไม่สนใจอีกต่อไปว่าสุดท้ายแล้วใต้หล้านี้จะตกอยู่ในมือของผู้ใด นางเพียงเข้าวัดปลีทวิเวกบำเพ็ญเพียร

เพราะเป็นตัวละครหลัก ช่องเต้จึงยังไม่ตาย ทว่าแค้นต้าเซวียนก็ล่มสลายลงอย่างสิ้นเชิง ทางเหนือถูกทู่เจี๋ยเข้ายึดครอง ทางใต้มีแคว้นหมิงฮั่นเข้ารุกราน เจ้าเมืองแต่ละเมืองก็สู้พลางถอยพลางสุดท้ายเมื่อทู่เจี๋ยและแคว้นหมิงฮั่นเข้าโจมตีเมืองหลวงโดยตรง ขณะนั้นแคว้นเล็ก ๆ ที่อยู่รายล้อมก็เข้ามาร่วมแบ่งสันปันส่วนด้วย ราชวงศ์ต้าเซวียนที่แตกพายเป็นเสี่ยง ๆ ไหนเลยจะยังต่อกรได้อีก

ช่องเต้ทำได้เพียงย้ายเมืองหลวง หลีกเลี่ยงการทำศึกสงครามเพื่อรักษากำลังทหารเอาไว้

ในนิยายมีเพียงข่าวสารที่คนสนิทรายงานต่อองค์ช่องเต้ยามที่ช่องเต้คิดถึงนางเอกเท่านั้น ถึงได้รู้ว่าเหลียวหนานอ่องได้ตายลงแล้ว

แต่ตายอย่างไรและตายที่ไหนกลับไม่มีเขียนบรรยายบอกไว้เลย แม้แต่น้อย

เจียงเหยียนอึดคิดถึงเรื่องเหล่านี้แล้วก็รู้สึกเพียงว่าภายในใจอัดอั้นหายใจไม่ออก

ในนิยายส่วนใหญ่มักจะเขียนบรรยายถึงโศกนาฏกรรมความรักของพระเอกนางเอก ความสัมพันธ์ที่ทั้งรักทั้งเกลียด ข้อมูลที่มี

ประโยชน์ที่พอจะกลับกรองออกมาได้มีน้อยเกินไป ส่วนเรื่องเหตุการณ์สำคัญ ๆ ของบ้านเมืองเหล่านั้น ถึงแม้นางอยากจะทำเปลี่ยนวิถีทางของมันมากเพียงใดก็มีความสามารถไม่เพียงพอ ไม่รู้ว่าต้องเริ่มจากตรงไหน

ยามที่นางกำลังนั่งยอง ๆ อยู่ด้านหลังเตาพร้อมกับถอนหายใจนั้น ที่เหนือศีรษะก็พลันมีน้ำเสียงเรียบเรียงดังขึ้นมาว่า

“ถอนหายใจทำไมกัน”

เมื่อเจียงเหยียนอี่เงยหน้าขึ้นก็เห็นใบหน้างดงามประณีต

ไม่รู้ว่าเขามาตั้งแต่เมื่อไร นางกลับไม่ได้ยินแม้กระทั่งเสียงฝีเท้า เมื่อคิดถึงเรื่องที่เขาต้องตกตายในนิยายแล้ว จมูกของนางก็พลันแลบร้อนขึ้นมาอย่างไม่มีสาเหตุ

“ไม่มีอะไรเจ้าคะ ก็แค่ไม่ชอบการสู้รบเท่านั้น”

ยามที่เพิ่งทะลุมิติมา นางคิดว่าตนเองได้ชีวิตมาเปล่า ๆ อีกชีวิตหนึ่ง จึงใช้ชีวิตตามแต่ใจตนเองได้อย่างไม่ต้องกังวลอะไร ตอนนี้อย่างไรก็มีห่วงมากขึ้น นางก็ยังหวงแหนชีวิตกว่าเดิม จนได้เข้าใจคุณค่าของคำว่ายั่งยืนยาวนานและชั่วนาตาปี

“สงครามอยู่ห่างจากจิตใจตั้งไกล เจ้ากลัวอะไรกัน” แม้เพียงชั่วจะเอ่ยเช่นนี้ แต่เมื่อเห็นว่าขอบตาของนางแดงก่ำ หัวคิ้วก็พลันขมวดเข้าหากันโดยไม่รู้ตัว

เจียงเหยียนอี่ไม่สามารถบอกความกังวลใจของตนเองให้เขาฟังได้ จึงเปลี่ยนหัวข้อสนทนา “เหตุใดวันนี้ถึงว่างมาได้เล่าเจ้าคะ”

เพียงชั่วจะเอ่ยอย่างมีเลศนัยว่า “ไม่มากก็กลัวว่าใครบางคนจะร้องให้ ชี้มูกโป่งนะสิ”

ในใจของเจียงเหยียนอี่เดิมที่ยังเศร้าเสียใจอยู่บ้าง เมื่อได้ยินเขาเอ่ยออกมาเช่นนี้ก็รู้สึกขุ่นเคืองเล็กน้อย อดค้อนใส่เขาคราหนึ่งไม่ได้

เฟิงซั่วเมื่อเห็นว่านางอารมณดีดีขึ้นมาบ้างแล้วถึงได้เอ่ยว่า “เจ้าวางใจเถิด ไม่มีทางเกิดผลกระทบอะไรกับซีโจวได้ รอท่านลุงของเจ้ารับตัวท่านแม่กับท่านตาท่านยายของเจ้ามาแล้ว ข้าจะเชิญแม่สื่อไปสู่ขอถึงจวนเลย”

นี่ไม่ใช่ครั้งแรกที่เขาเอ่ยเรื่องสู่ขอกับนาง ทว่ามีเพียงครั้งนี้ที่ในใจของเจียงเหยียนอี้กลับไม่รู้สึกลึ่ดต้นตระหนก

นางเอ่ยถามสิ่งที่ตนเองสงสัยมานานออกไป “ท่าน...ชอบอะไรในตัวข้าหรือ”

เฟิงซั่วเลิกคิ้วขึ้น “เหตุใดจู่ๆ ถึงถามคำถามนี้”

สองมือของเจียงเหยียนอี้วางอยู่บนหน้าตัก เอ่ยว่า “ข้าอยากถามมาโดยตลอด เพียงแต่เฟิงเอ่ยปากตอนนีเท่านั้น หากเอ่ยถึงรูปลักษณ์ ข้าไม่ได้ดั่งดงามเลิศล้ำ หากเอ่ยถึงเรื่องพรสวรรค์ ด้านบทกวี ข้าก็เคยอ่านเพียงไม่กี่เล่ม หากเอ่ยถึงภูมิหลังครอบครัว ในตระกูลเจียงยามนี้ข้าเป็นคนที่ยายไปแล้ว ส่วนในตระกูลจู่ข้าก็เป็นเพียงคุณหนูสายรอง เทียบกับศักดิ์ฐานะของท่านแล้วไม่มี...”

“เหตุใดเจ้าถึงคิดว่าเป็นหวังให้ความสำคัญกับเจ้าเพราะเหตุผลเหล่านี้” เฟิงซั่วเอ่ยขำดวาทของนาง สีหน้าไม่ได้เปลี่ยนแปลงไปเลย แม้แต่น้อย ทว่ายังคงฟังออกถึงความรู้สึกไม่พอใจในน้ำเสียงของเขา

เจียงเหยียนอี้เงยไปครู่หนึ่ง ก่อนจะเหลือบตาขึ้นมองด้วยความสับสน “หรือเป็นเพราะว่าข้าทำอาหารเป็น”

เฟิงซั่ว “...”

เขากลัวว่าไม่ช้าก็เร็วคงได้โมโหนางจนตายเข้าสักวัน

เขาขบกรามเล็กน้อยก่อนเอ่ยว่า “เช่นนั้นข้าไม่ต้องแต่งงานกับแม่ครัวทุกคนในได้หล้าที่ทำอาหารเป็นเลยรี”

เจียงเหยียนอี้ครุ่นคิดอย่างจริงจังอยู่ครู่หนึ่ง ก่อนจะช่วยเขาคิดหาเหตุผล “หรือว่าหน้าตาต้องงดงามด้วย”

เฟิงซั่วไม่รู้ว่าควรจะโกรธหรือว่าขบขันดี

เขาเอ่ยว่า “...นี่เจ้ากำลังชมตัวเองอยู่หรือ”

เจียงเหยียนอี้สีหน้าจริงจังใสซื่อ “ไม่ใช่นะเจ้าคะ นี่คือการวิเคราะห์เพื่อหาข้อเท็จจริงต่างหาก”

เฟิงซั่ว “...”

ก่อนจะได้โกรธนางจนตาย เขาขอบีบนางให้ตายก่อนเถิด

เขาบีบพวงแก้มของนางเล็กน้อย เดิมทีใบหน้าของเจียงเหยียนอี้ไม่ค่อยมีเนื้อมีหนัง ทว่าเมื่อถูกบีบเช่นนี้สองแก้มก็พองออก ริมฝีปากสีชมพูระเรื่ออยู่ ดูเหมือนปลาปักเป้าที่ถูกจับขึ้นจากน้ำตัวหนึ่ง

“อ้อ ท่านทำอะไรนะ” นางถลึงตามองเขา เอ่ยออกมาอย่างยากลำบาก

“เพราะว่าเป็นเจ้าถึงได้ชอบ เข้าใจแล้วหรือไม่”

66

เจียงเหยียบอึดมือของเขาออก ทำให้ใบหน้าหลุดพ้นจากการบีบกุม “เข้าใจแล้วเจ้าคะ”

อีตใจต่อมานางก็เอ่ยถามอีกครั้งราวกับย้อนคำ “แล้วเพราะเหตุใดถึงต้องเป็นข้าเล่า”

เฟิงซั่วจ้องมองนางเนิ่นนาน ก่อนเอ่ยขึ้นเรียบๆ ว่า “เป็นหวังดวงตาพราลัยชั่วคราวถึงได้สนใจในตัวเจ้า พอใจหรือไม่”

เจียงเหยียนอู้ “...”

นางถลึงตามองเขาอย่างโกรธเคือง “ขอบังอาจถาม โรคดวงตาพราลัยของท่านอ่องนี้จะรักษาหายเมื่อใดหรือเจ้าคะ”

ด้านนอกเสียงลมหิมะดังหวีดหวิว สายลมหนาวพัดโชยเข้ามา ผ่านบานประตูใหญ่เปิดกว้าง พาให้ผมยาวของเฟิงซั่วที่ทิ้งตัวลงบนบ่าพลิวไหว เผยให้เห็นเรือนร่างสูงโปร่งของเขา เขามองสีหน้าบึ้งตึงของนาง ความดุตันยามปกติบนใบหน้าพลันเลือนหายไปจนหมดสิ้นแทนที่ด้วยรอยยิ้มจางๆ “ชีวิตนี้คงรักษาไม่หายแล้ว”

หัวใจของเจียงเหยียนอู้เต้นรัวเร็วขึ้นครึ่งจังหวะ “ท่านกลายเป็น

คนพูดจาลิ้นไหลเช่นนี้ตั้งแต่เมื่อไรกัน”

เฟิงซิวรีบเร่งออกมาจึงไม่ได้คลุมเสื้อคลุม เมื่อสายลมพัดเข้ามาก็รู้สึกคันล้าคอไปหมด เขาปิดปากไอเล็กน้อยก่อนเอ่ยขึ้นว่า “นอกจากเจ้าแล้ว ตลอดชีวิตนี้เป็นหวังก็ไม่เคยหยอกเย้าผู้ใดมาก่อน”

มุมปากของเจียงเหยียนอึ้งขึ้นน้อยๆ “แล้วหลังจากนี้เล่า”

“หลังจากนี้...ก็คงหยอกล้อแม่ นางน้อยได้อีกสักคนสองคน กระมัง”

ยังคิดจะหาแม่ นางน้อยอีกหรือ

สีหน้าของเจียงเหยียนอึ้งปลี่ยนแปรเปลี่ยนในทันใด “เช่นนั้นตอนนี้ท่านอึ้งก็ไปหาแม่ นางน้อยเสียเถิดเจ้าคะ”

เฟิงซิวเอ่ยเจือรอยยิ้ม “ไม่มีเจ้าแล้วเป็นหวังจะให้กำเนิดแม่ นางน้อยกับผู้ใดเล่า”

เจียงเหยียนอึ้งถูกหยอกล้อจนใบหน้าแดงก่ำ “ท่าน...ทะเล้ง!”

เฟิงซิวหัวเราะออกมาเล็กน้อยโดยไม่ตอบวจาได้อีก

หากนี้เรียกว่าทะเล้ง เขาก็มีความคิดทะเล้งกับนางอีกมากมายนัก

เสียงเคาะระฆังบอกเวลาดังขึ้นจากทางถนนด้านนอก เฟิงซิวมองน้ำแกงที่กำลังเดือดอยู่ในหม้อของนางเล็กน้อย ก่อนเอ่ยถามว่า “เจ้าต้องยุ่งจนถึงเวลานี้ทุกคืนเลยหรือ”

“แคว้นนี้เท่านั้นเจ้าคะ ก่อนหน้านี้ทำหมูตากแห้งเลยกินเวลามาชั่วครู่หนึ่ง” เจียงเหยียนอึ้งเห็นว่าน้ำต้มกระดูกที่อยู่ในหม้อเคี่ยวจนพอได้ที่แล้ว นางจึงเติมพืหน่อบุคสุดท้ายเข้าไปในเตาไฟ รอกะทั่งพืหน่อบุคนั้นไหม้จนหมด อุณหภูมิที่หลงเหลืออยู่ในเตาก็ยังอุ่นน้ำต้มกระดูกที่อยู่ในหม้อต่อไปได้ เมื่อถึงพรุ้งนี้เขาก็สามารถนำไปใช้ได้เลย

เฟิงซวู่กวาดตามองเตาเล็กน้อย เมื่อเห็นหมูดกแห้งสีแดง รวากับลูกพุทราจีนในกระจัดไม้ไผ่ที่ยังไม่ทันได้เก็บเข้าตู้กับข้าวของนาง เขาก็หยิบขึ้นมาชิมชิ้นหนึ่ง เนื้อแห้งเมื่อผ่านการตุ๋นและอบจนแห้งแล้ว จะสูญเสียส่วนที่เป็นน้ำออกไปมาก เนื้อสัมผัสไม่อ่อนนุ่มเท่ากับเนื้อสดใหม่ แต่กลับไม่ได้เหนียวจนต้องเบลีงแรงเคี้ยว อีกทั้งในตัวเนื้อยังเก็บกักกลิ่นหอมของพะโล้เอาไว้ ยิ่งเคี้ยวยิ่งได้รสชาติเข้มข้น

ด้านข้างยังมีหมูแผ่นที่ตัดเอาไว้เป็นชิ้นๆ สีสันดูสวยงามกว่าเล็กน้อย เนื้อหมูชิ้นบางเฉียบโรยงาขาวด้านบน เมื่อสะท้อนกับแสงของเปลวเทียนแล้วดูมันวาวเหลืองอร่าม ครั้นหยิบขึ้นมาดูกลับพบว่าบนผิวนอกไม่ใช่น้ำมัน แต่เป็นน้ำผึ้งที่ให้รสชาติหวานจางๆ

เฟิงซวู่กัดหมูแผ่นเข้าไปคำหนึ่ง “นี่คืออาหารจานใหม่ที่ทางร้านจะขายหรือ”

“ท่านลุงจะกลับไปรับพวกท่านแม่และท่านยายที่เมืองหลวง ข้าก็เลยทำเสียบึงอาหารเตรียมไว้ให้ท่านลุงกินระหว่างทางเจ้าคะ”

เฟิงซวู่เอ่ยขึ้นว่า “เป็นหวังเองก็จะออกไปข้างนอกหลายวันเหมือนกัน”

เจียงเหยียนอึ้งอึ้งไปสักพัก กว่าจะขบคิดถึงความหมายในประโยคที่เฟิงซวู่เอ่ยเมื่อครู่นี้ขึ้นมาได้

นี่เขาจะให้นางเตรียมเสียบึงให้เช่นกันหรือ

เจียงเหยียนอึ้งเอ่ยขึ้นอย่างสงสัยว่า “อากาศหนาวเย็นเช่นนี้โรคเก่าของท่านก็ยังไม่หายดีเลย ท่านจะไปที่ไหนได้กันเจ้าคะ”

“เขตทุ่งหญ้าหิมะตกหนักแล้ว วัวและแพะขาดอาหาร ก่อนจะเข้าสู่ฤดูหนาว ทูเจี๋ยแย่งชิงเสียบึงอาหารมาได้ไม่เพียงพอ เมื่อถึงทางตัน พวกเขาจะต้องจับจ้องด้านในด้านเป็นแน่ หากข้าไม่อยู่ที่

กองทัพเป็นเวลานาน ท่านชานของชาวทูเจ็วยอมเกิดความสงสัย”

ก่อนหน้านี้อ่านเหยาเหนียนบงการให้เจ้าเมืองเซียลอบปล่อยองค์ชายทูเจ็วเข้าเมืองมาแล้ว และแน่นอนว่าจะต้องรายงานเรื่องโรคเก่าของเขาให้เหล่าขุนนางระดับสูงของทูเจ็วทราบอย่างไม่ต้องสงสัย การที่องค์ชายทูเจ็วเข้าเมืองมา ประการแรกก็เพื่อสืบสถานการณ์ภายใน ประการที่สองเพื่อร่วมมือกับกองทัพทูเจ็วตีประสานจากทั้งภายในและภายนอก ทำให้การปิดล้อมเมืองเป็นไปได้อย่างสะดวก

ฝานเหยาเหนียนวางแผนไว้อย่างดี ทว่ากลับมาพลาดตกหลุมพรางของฉู่ซางผิง ไม่รู้ว่าฉู่ซางผิงตกหน้าผาแล้วยังไม่ตาย อีกทั้งยังนำข่าวที่เขาแทรกซึมเข้ามาในซีโจวมาบอกแก่เฟิงซั่วได้ด้วย ทำให้ยามนี้เฟิงซั่วสามารถติดตามเบาะแสจนขุดรากถอนโคนทั้งฝานเหยาเหนียน เจ้าเมืองเซีย รวมถึงตระกูลหูทั้งตระกูลได้

มีเพียงองค์ชายทูเจ็วที่หลังจากถูกรังแกแล้วก็ราวกับหายตัวไปจากใต้หล้าอย่างไรอย่างนั้น เฟิงซั่วปิดเมืองล้อมหาอยู่หลายวัน อีกทั้งยังออกค้นแต่ละบ้าน ทว่ากลับไม่พบร่องรอยของเขาแม้แต่หนึ่ง

การคาดการณ์ที่เลวร้ายที่สุดในตอนนี้ก็คือองค์ชายทูเจ็วคิดหาวิธีหลบหนีออกจากเมืองซีโจวไปแล้ว

หากเฟิงซั่วออกศึกไม่ได้ สำหรับชาวทูเจ็วที่กำลังจ้องตาเป็นมัน ย่อมถือเป็นโอกาสอันดีที่จะบุกเข้าโจมตี

เพราะอย่างนั้นเขาจึงจำเป็นต้องไปปรากฏตัวในกองทัพ กระทั่งยังต้องฝึกฝนการต่อสู้ เพื่อใช้จากหน้านี้ข่มขวัญชาวทูเจ็ว

เจียงเหยียนอี่จ้าวจากที่ฉือซิงเคยกล่าวเอาไว้ได้ เรื่องโรคเก่าของเฟิงซั่วนั้นมีไม่กี่คนที่ล่วงรู้ นางจึงอดเอ่ยไม่ได้ว่า “พวกทูเจ็วรู้เรื่อง ที่อาการป่วยของท่านจะกำเริบในช่วงฤดูหนาวได้อย่างไรเจ้าคะ”

ในดวงตาของเฟิงซิวฉายประกายเย้ยหยันออกมาเล็กน้อย
“ก็เพราะของกำนัลที่คนในวังผู้นั้นมอบให้ข้าอย่างไรเล่า”

ปีนั้นที่เขาล้มป่วย หลายครั้งหลายคราที่เท้าข้างหนึ่งแทบจะ
ก้าวเข้าสู่ประตูยมโลก ท่านหมอที่รักษาเขาล้วนส่ายหน้าเอ่ยว่า
ถึงแม้จะรักษาจนมีชีวิตรอดต่อไปได้ แต่เกรงว่าสภาพหน้าก็จะต้อง
ทุกข์ทรมานจากอาการเจ็บป่วย

หลังจากนั้นเขาก็ปิดข่าวเรื่องอาการเจ็บป่วยนี้ มอบเงินจำนวน
มหาศาลให้กับหมอทหารเก็บความลับนี้เอาไว้กับตัว กลับภูมิลำเนา
เพื่อไปใช้ชีวิตบั้นปลาย

ต่อมาเพื่อไม่ให้คนอื่นระแคะระคาย ทุกครั้งที่ต้องจับชีพจร
รักษาอาการป่วย เขาล้วนใช้ท่านหมอในจวนของตนเอง เดิมทีคิดว่า
จะไม่มีผู้ใดล่วงรู้เรื่องนี้อีกต่อไปแล้ว โทหนดยจะคิดว่าการใช้
ท่านหมอของตนเองนั้นดูเป็นการระมัดระวังตัวมากเกินไป จนทำให้
ฮ่องเต้กลับเกิดความสงสัยขึ้นมา ยามที่เขาได้สวนฝานเหยาเหนียน
ถึงได้รู้จากปากของอีกฝ่ายว่า ฮ่องเต้มีรับสั่งให้คนตามหาตัวหมอทหาร
ผู้นั้น ก่อนจะใช้วิธีการทรมานเค้นถามเรื่องโรคเก่าของเขา

เรื่องเหล่านี้เฟิงซิวไม่ยากกล่าวอะไรมาก เพื่อที่เจียงเหยียนอี้
จะได้ไม่ต้องกังวลใจไปเปล่าๆ เขาจึงเปลี่ยนบทสนทนาว่า “น้ำต้มกระดูก
ได้ที่แล้ว เจ้าก็ควรรีบไปพักผ่อนเสีย”

เจียงเหยียนอี้ฟังเข้าใจแล้ว ที่เขามาในคืนนี้ ประเด็นสำคัญ
ก็เพื่อแจ้งกับนางว่าหลังจากนี้หลายวันไม่ต้องทำอาหารบำรุงร่างกาย
ให้เขา เพราะอย่างไรเสียเขาก็ไม่อยู่ที่จวน

แม้ในใจของนางยังมีความกังวลอยู่อีกมาก แต่ก็ช่วยเหลืออะไร
เขาไม่ได้เลยสักนิด เพียงแต่ว่าหากตอนนี้นางเอกกำลังอยู่ระหว่าง

เดินทางมาซีโจว ตามหลักแล้ววงศ์ชายหูเจ๋วก็ควรจะยังอยู่ในซีโจว หลายวันมานี้ภายในเมืองซีโจวมีการตรวจสอบเข้มงวด บางทีเฟิงซั่ว อาจจะกำลังตามหาตัววงศ์ชายหูเจ๋วอยู่ก็เป็นได้

เรื่องในกองทัพเหล่านี้ หากเฟิงซั่วไม่ได้พูดถึง นางเองก็ไม่อาจ เอ่ยถาม

แต่ถ้าหากจับตัววงศ์ชายหูเจ๋วได้ เพื่อนุตรชายแล้ว แน่نونว่า ท่านชานของหูเจ๋วคงไม่กล้าทำอะไรูกอาจแน่

เจียงเหยียนอี่แม้มริมฝีปากเล็กน้อย เอ่ยปากหยิ่งเชิงว่า “หลายวันมานี้ที่ทางประตูเมืองเปิดให้เข้าเท่านั้นแต่ไม่อนุญาตให้ออก เป็นเพราะกำลังจับตัวใครอยู่ใช่หรือไม่เจ้าคะ”

เฟิงซั่วตอบว่า “มีจารชนของหูเจ๋วคนหนึ่งแทรกซึมเข้ามา”

“เป็นสตรีนางหนึ่งอีกแล้วหรือเจ้าคะ” เจียงเหยียนอี่เอ่ยถาม

ยามที่อยู่ในค่ายทหารซีโจวก่อนหน้านี้ ในหมู่คนนักค้าขายก็มี จารชนของหูเจ๋วปะปนเข้ามา คำว่า ‘อีกแล้ว’ ในวาจาของนางย่อม ไม่นับว่าผิด

เพียงแต่ที่เจียงเหยียนอี่เอ่ยออกมาเช่นนั้นไม่ได้เป็นเพียงความ สงสัยธรรมดาๆ ตามนิยาย คราแรกที่นางเอกพบกับวงศ์ชายหูเจ๋ว เขาปลอมเป็นหญิงสาวนางหนึ่งเพื่อหลบหนีการสืบค้น

เฟิงซั่วส่ายหน้าเล็กน้อย “เป็นวงศ์ชายหูเจ๋ว”

กระนั้นวาจาของเจียงเหยียนอี่ก็ยิ่งทำให้เขาจุกใจคิดได้ คนภายใต้บังคับบัญชาของเขาตรวจสอบผู้ชายทุกคนในเมืองซีโจว รอบหนึ่งแล้ว ทว่ายังไม่พบแม้แต่เงาของวงศ์ชายหูเจ๋วเลย ถ้าหากว่า... องค์ชายหูเจ๋วปลอมกายเป็นหญิงสาวนางหนึ่งขึ้นมาจริง ๆ เล่า

เมื่อคิดมาถึงตรงนี้ สีหน้าของเฟิงซั่วก็พลันเย็นเยียบขึ้นมาทันใด

เขาเอ่ยว่า “เจ้ารีบพักผ่อนให้เร็วหน่อย ข้าไปละ”

พายุหิมะด้านนอกตกหนัก เจียงเหยียนอี้เห็นว่าบนร่างเขาไม่มี
เสื้อคลุมกันลม เมื่อนึกขึ้นได้ว่าเขายังมีเสื้อคลุมปักลายตัวหนึ่งอยู่ที่
ตนเอง นางจึงลุกขึ้นสาวเท้าเร็วๆ เข้าไปในห้อง “ท่านรอประเดี๋ยวเจ้าคะ”

เฟิงซวี่ยีนั่งอยู่ที่เดิมครู่หนึ่ง ก่อนเห็นว่าเจียงเหยียนอี้ถือ
เสื้อคลุมกันลมเดินเข้ามา เป็นเสื้อคลุมตัวที่เขาให้นางที่ค่ายทหารตัวนั้น
“เจ้าเก็บเอาไว้ตลอดเลยหรือ” เฟิงซวี่ดวงตาเป็นประกาย

เจียงเหยียนอี้พยักหน้าเล็กน้อย

ผ้าเนื้อดีถึงเพียงนี้จะทิ้งลงได้อย่างไร นางไม่ใช่คนโง่เสียหน่อย
แต่เห็นได้ชัดว่าเฟิงซวี่ดีใจมากที่เจียงเหยียนอี้ยังคงเก็บเสื้อคลุม
กันลมตัวนี้เอาไว้ตลอด รอยยิ้มในดวงตาก็ลึกลับขึ้นหลายส่วน

เจียงเหยียนอี้นึกถึงเรื่องราวต่าง ๆ ที่เกิดขึ้นในค่ายทหารซีโจว
ครานั้น ในความทรงจำเลื่อนรางกลับรู้สึกราวกับเป็นเรื่องที่เกิดขึ้น
ในชีวิตก่อนอย่างไรอย่างนั้น

ตอนนั้นนางเกลียดเขามากเลยนี่ละ ใครเล่าจะคิดว่าจะสามารถ
เดินกับเขามาได้ถึงจุดนี้

มุมปากของเจียงเหยียนอี้เองก็ยกขึ้นเป็นรอยยิ้มเล็กน้อย

ภายใต้เปลวเทียน ริมฝีปากของนางแดงก่ำ ในดวงตาคู่งาม
เต็มไปด้วยประกาย ปอยผมเส้นเล็กคลอเคลียระข้างแก้ม ดวงดงาม
อ่อนโยนจนบรรยายไม่ถูก

เฟิงซวี่ยกมือขึ้นช่วยนางทัดปอยผมไว้ตรงหลังหู ข้อนิ้วของเขา
สัมผัสโดนผิวน้ำของนางราวกับจะไถลลื่นก็ไม่ใช่ทางเห็นก็ไม่เชิง

เมื่อมองริมฝีปากอวบอิมของนางแล้ว เขาก็ปลันถามว่า “วันนี้
เจ้าก็ใช้ชาดทาปากอะไร”

เจียงเหยียนอี่ไม่เข้าใจว่าเหตุใดจู่ๆ เขาถึงถามเช่นนั้น แต่ก็ตอบว่า
“เป็นชาติทาปากที่ท่านมอบให้ข้าก่อนหน้านี้อะ กลิ่นดอกชานฉาเจ้าคะ”

เฟิงซั่วโน้มกายเข้าไปและเส็มริมฝีปากของนางเล็กน้อย ยามที่
เหลือบตาขึ้นมองอีกครั้งก็ดูราวกับแมวขโมยตัวหนึ่ง “เป็นกลิ่น
ดอกชานฉาจริง ๆ ด้วย”

เจียงเหยียนอี่นั่งอึ้ง เพียงไม่นานใบหน้าที่ปลั่งแดงชาน
คนผู้นี้... เหตุใดถึงเป็นเช่นนั้นละ!

เฟิงซั่วเห็นนางเขินอาย ในดวงตาก็เจือไปด้วยรอยยิ้มจาง ๆ
“ครั้งนี้ไปจริง ๆ แล้ว”

เจียงเหยียนอี่พยักหน้า สายตาเห็นเฟิงซั่วพลิกกายข้ามกำแพงไป
ยามนี้ถึงได้เข้าไปในห้อง นำหมูตากแห้งและหมูแผ่นที่ทำเสร็จเรียบร้อย
เก็บใส่ตู้ทั้งหมด ก่อนจะกลับห้องไปพักผ่อน

ร้านหม้อไฟของเจียงเหยียนอี่ยุ่งวุ่นวายเหมือนที่ผ่านมา

ทางใต้เริ่มทำสงครามกันแล้ว เรื่องนี้ส่งผลกระทบต่อบรรดา
พ่อค้าที่ทำการค้าไปมาหาสู่กับทางใต้อยู่บ้าง แต่เพราะขอบเขตการค้า
ถูกจำกัดด้วยการเดินทางอยู่แล้ว การขนส่งสินค้าระหว่างทางใต้กับ
ทางเหนือไม่พัฒนานัก ผลกระทบที่ได้รับจึงยังเล็กน้อยมาก

คราแรกที่ได้ยินเรื่องศึกสงคราม ชาวบ้านก็หวาดกลัวกันอยู่
สองวัน ก่อนจะทำหน้าที่ของตนเองต่อไป แต่ละวันยังคงดำเนินไป
ตามปกติ อีกทั้งเพราะมีทางการคอยควบคุมราคาเนื้อราคาข้าวอยู่
จึงขึ้นเพียงเล็กน้อย เพียงไม่นานก็กลับมาคงที่ตามเดิม

เมื่อต้องปรับตัวให้เข้ากับสถานการณ์ปัจจุบัน ยามนี้ในหอสุรา
และโรงน้ำชาจึงไม่เพียงแต่พูดถึงเรื่องศึกสงครามทางใต้ เรื่องเล่า

พงศาวดารของแต่ละยุคแต่ละสมัยยังกลายเป็นหัวข้อสนทนาที่ชาวบ้านให้ความสนใจเช่นกัน บรรดาอาจารย์นักเรียนนิทานต่างก็เล่าบทละครพื้นเมืองที่มีเนื้อเรื่องเกี่ยวกับสงครามแค้นแค้น ส่วนเรื่อง *ความฝันในหอแดง* กลับไม่ได้รับความนิยมถึงเพียงนั้นอีกแล้ว เจียงเหยียนอู้จึงหยิบยกบทประพันธ์ชื่อดังอีกเรื่องอย่าง *สามก๊ก* ขึ้นมา เรียกลูกค้าเข้าร้านได้ล้นหลามอีกครั้ง

เจียงเหยียนอู้ยิ่งมากเสียดใจอยากจะมียกสามเคียวรหกรการมาของพ่อครัวเหยาในยามนี้จึงพอจะทำให้นางโล่งใจได้บ้าง

บางทีอาจเพราะได้พบเห็นท่าทีของหอสู่ราไ้เทอและหอสู่ราไหลผู้มาก่อน ทำให้ยามนี้นิสัยของพ่อครัวเหยานุ่มนวลขึ้นไม่น้อย แม้กระทั่งเงินค่าแรงเขาก็ไม่ยอมให้เจียงเหยียนอู้จ่ายเพิ่มเป็นสองเท่า แต่ให้จ่ายในจำนวนที่น้อยกว่าค่าแรงของหอสู่ราไหลผู้ก่อนหน้าอีกสองเดือนด้วย โดยบอกว่าเท่านี้ก็เพียงพอ

เจียงเหยียนอู้รู้วางนในร้านของตนเองยุ่งมากทั้งยังเป็นงานหนักนางจึงจ่ายค่าแรงให้ลูกจ้างทุกคนในราคาสูง แน่หนอนว่ายอมไม่อาจเอาเปรียบพ่อครัวเหยาได้

นางชอบพูดคุยกับคนที่มินิสัยตรงไปตรงมา เมื่อตัดสินใจเรื่องค่าแรงรายเดือนที่จะให้พ่อครัวเหยาได้แล้วก็พาเขาเข้าไปในห้องครัวของจำพวกเนื้อสัตว์ต่างๆ สำหรับทำหม้อไฟผัดแห้งนางจัดการเอาไว้ล่วงหน้าเรียบร้อย เมื่อลูกค้าสั่งอะไรก็เพียงนำเนื้อสัตว์กับผักมาลงกระทะผัดเข้าด้วยกันก็เป็นอันเสร็จ

การจะผัดวัตถุดิบให้หอมและอร่อยนั้น หากไม่ใช่ผู้ชำนาญในการอยู่หน้าเตาอาจเข้าใจไม่ถึงขั้น แต่เจียงเหยียนอู้แสดงให้เห็นเพียงครั้งเดียว พ่อครัวเหยาก็สามารถทำตามได้ทั้งหมด

ฝีมือในการผัดของเขายอดเยี่ยมมาก ไม่ว่าจะเป็นการควบคุมกำลังไฟหรือประมาทเวลาในการตักอาหารขึ้นใส่จานก็ทำได้สมบูรณ์แบบยิ่งนัก อาจเพราะกำลังกายแตกต่างกัน การเขย่ากระทะหรือการผัดอาหารของพ่อครัวเหยาจึงคล่องแคล่วกว่า เครื่องปรุงที่ใส่เพิ่มรสชาติก็คลุกเคล้าจนเข้ากันมากกว่า เจียงเหยียนอ้อชิมบีกไก่หม้อไฟผัดแห้งที่เขาทำขึ้นหนึ่งแล้วก็พยักหน้าติด ๆ กัน มอบหมายการทำหม้อไฟผัดแห้งให้เป็นหน้าที่ของพ่อครัวเหยาอย่างวางใจ

ยามที่นางเตรียมจะออกไปยังโต๊ะบัญชีหน้าร้าน อาสะไถ้ใหญ่แก้วที่วางมันั่งตัวเล็กเพื่อขึ้นไปยืนตัดกุนเชียงเหนือเตาก็กลับส่งเสียงร้องออกมา “เจ้าของร้าน น่ากลัวว่าในร้านของพวกเราจะมีหนูเสียแล้ว ท่านดูกุนเชียงนี้สิ ถูกแทะจนและหายไปหมดเลย”

เจียงเหยียนอ้อรีบเข้าไปดูก็เห็นว่ากุนเชียงในมือของอาสะไถ้ใหญ่แก้วมีร่องรอยหนูแทะจริง ๆ นางจึงเอ่ยว่า “อาสะไถ้ ท่านลองดูเนื้ออื่น ๆ ที่ว่าถูกแทะไปด้วยหรือไม่”

อาสะไถ้ใหญ่แก้วเลือกดูเนื้อธรรมควันที่แขวนอยู่ด้วยกัน พินิจพิจารณาแล้วก็บอกว่า “ยังมีกุนเชียงอีกสองชิ้นที่ถูกแทะเหมือนกัน แต่เนื้อธรรมควันกลับไม่โดน”

เจียงเหยียนอ้อเอ่ย “เอากุนเชียงที่ถูกหนูแทะแล้วทั้งหมดลงมา กุนเชียงพวกนี้ใช้ไม่ได้แล้ว”

ตอนทำกุนเชียงนางใส่เครื่องเทศค่อนข้างมากเพื่อให้กุนเชียงมีกลิ่นหอมยิ่งขึ้น ส่วนเนื้อธรรมควันกลับเพียงหมักเกลือจำนวนมากเท่านั้น ทำให้มีรสเค็มจัด คาดว่าเพราะเหตุนี้พวกหนูจึงเลือกลงมือกับกุนเชียง

เจียงเหยียนอ้อมองกุนเชียงที่ถูกแทะไปสองสามชิ้นนั้น ในใจ

ทั้งเสียตายเป็นโศก

นางประมาทเอง เพราะที่ผ่านมามีเคยพบร่องรอยของหนูในห้องครัวมาก่อน นางจึงคิดว่าในบ้านไม่มีหนู ไหนเลยจะคาดว่า หนูซึ่งกลับโดนแหะไปเสียได้

นางเอ่ยว่า “ตอนบ่ายจะไปเยี่ยมแม่ที่เลี้ยงไว้ข้างเรือนมา”

หลังจากบ้วนข้าวบ้วนน้ำมานานถึงเพียงนี้ ตอนนี้อย่างไรไม่ได้ต่อต้านนางอีกต่อไปแล้ว พวกลูกแมวก็โตขึ้นจนสามารถวิ่งเล่นไปทั่ว ทุกครั้งที่นางไปที่เรือนของเพิงซัว ไม่ว่าจะเป็นในแปลงดอกไม้ในกอไผ่ บนกำแพง หรือแม้กระทั่งใต้โต๊ะหนังสือของเพิงซัว ก็จะมีแมวโผล่ขึ้นมาหนึ่งตัว

ตอนนี้ความกังวลใจเดียวของนางก็คือเจ้าแมวพวกนี้ยังไม่ได้รับการฝึก หากนำมาแล้วซุกซ่อนสร้างความวุ่นวายไปทั่ว ห้องครัวของนางต้องประสบกับหายนะเป็นแน่

ในห้องหนังสือของเพิงซัวยามนี้ ที่ปรึกษากลุ่มหนึ่งกำลังถกเถียงกันไม่จบไม่สิ้นว่าจะเปิดประตูเมืองซีโจวหรือไม่

“หากยังปิดประตูเมืองต่อไป ชาวบ้านคงได้ตื่นตระหนกจนอยู่ไม่เป็นสุข! ชาวบ้านที่ลี้ภัยมาจากทางใต้เองก็ถูกปฏิเสธไม่ให้เข้าเมือง ส่งผลกระทบต่อชื่อเสียงของท่านอ๋องนะขอรับ!”

“ตอนนี้ยังหาตัวองค์ชายหูเจวี๋ไม่พบ หากเปิดประตูเมืองจะไม่เท่ากับเป็นการปล่อยเสือเข้าป่าหรือหรือ”

“พูดดีสามข้อ¹ แล้วยังไม่พบตัวคน แสดงว่าคงไม่อยู่ในเมือง

¹ หมายถึง การค้นหรือตามหาสิ่งใดสิ่งหนึ่งอย่างละเอียด

แล้วเป็นแน่!”

“ผู้ดูแลเรื่องนี้คือเลขาธิการซึ่ง ในเมื่อค้นหาไม่แข็งขันพอก็ต้องตั้งคำถามต่อเลขาธิการแล้ว!”

บรรดาที่ปรึกษาโต้เถียงกันอยู่พักหนึ่ง เฟิงซัวก็ขมวดคิ้วด้วยความหงุดหงิดพร้อมเอ่ยตำหนิ “พอได้แล้ว”

ภายในห้องหนังสือถึงได้เงียบเสียงลง

เขาเอ่ยเสียงขริมว่า “เลขาธิการซึ่งอยู่ที่ใด”

“ข้าน้อยอยู่ที่ขอรับ!” เดิมทีก่อนหน้านี้เลขาธิการซึ่งเป็นนายทหาร แต่ย้ายมาเป็นขุนนางฝ่ายขุนในภายหลัง รูปร่างจึงสูงใหญ่กว่าผู้ที่อยู่ฝ่ายขุน

หลังเจ้าเมืองเซี่ยหมดอำนาจลง ยามนี้ที่ว่าการเมืองซีโจวก็อยู่ในความดูแลของเขา

“จนถึงตอนนี้ก็ยังค้นหาตัวองค์ชายทู่เจี๋ยไม่พบ เรื่องนี้เจ้าจะอธิบายให้เป็นหวังฟังอย่างไร”

เหงื่อเย็นๆ ไหลลงมาตามหน้าผากของเลขาธิการซึ่ง หลายวันที่ผ่านมาเขาออกค้นหาทั่วทั้งเมืองซีโจวแล้วแต่ก็ยังไม่พบ ประหนึ่งองค์ชายทู่เจี๋ยหายตัวไปกลางอากาศอย่างไรอย่างนั้น

เขาคุกเข่าลงเอ่ยว่า “เป็นเพราะข้าน้อยไร้ความสามารถขอรับ”

ลู่อลินหย่วนที่ยืนอยู่ด้านหลังเขาบีบมือเล็กน้อย เอ่ยว่า “ท่านอ่องบุรุษในเมืองซีโจวพวกเราต่างก็ค้นหาทั้งหมดแล้ว ข้าน้อยคิดว่า... พวกเราควรจะลองค้นหาสตรีในเมืองซีโจวด้วยนะขอรับ”

ถึงแม้วันนี้เขาจะสามารถยืนอยู่ที่นี่ได้ แต่กลับยังไม่มีโอกาสเอ่ยวาจาเลยแม้แต่บ่อย จู่ๆ ยามนี้เขาก็กลับโพล่งออกมา ทำให้คนจำนวนไม่น้อยมองมาด้วยความประหลาดใจ

ลู่อลินหย่วนยืนลำตัวตั้งตรง นี่คืโอกาสสร้างควมดีควมชอบของเขาแล้ว ฉู่ซางผิงได้รับความสำคัญจากเฟิงซู่วมาโดยตลอด เขาเองก็ต้องพยายามทำให้เฟิงซู่วมองเห็นความสามารถโดยเร็วที่สุด ไม่นั้นนั้ต่อให้วันข้างหน้าจะมีโอกาสแก้แค้นมากกว่านี้อีกสักเพียงใด แต่ถ้าไม่มีอำนาจอยู่ในมือก็ไม่อาจลงมือได้

ชาติก่อนองศ์ชายทู่เจี๋ยปลอมเป็นสตรีหลบซ่อนตัวอยู่ข้างกายของเจียงเหยียนซี้จนเกือบจะหลอกลวงเขาได้เช่นกัน

เมื่อคืนหลังจากเฟิงซู่ได้ฟังวจาของเจียงเหยียนซี้แล้วเขาก็ให้สิงเหยยาพาคนไปตรวจสอบตลอดทั้งคืน ทั้งทะเบียนสำมะโนครัวของสตรีที่มีพื้นเพอยู่ที่เมืองซีโจว รวมถึงหนังสืออนุญาตเดินทางของสตรีที่เข้ามาจากนอกเมืองล้วนกำลังอยู่ในระหว่างการตรวจสอบอย่างละเอียด แต่เมืองซีโจวนั้นจะกล่าวว้าใหญ่ก็ไม่เชิง จะกล่าวว้าเล็กก็ไม่ใช่ ไม่อาจรู้ผลได้ในระยะเวลาสั้น ๆ

ที่เรียกถามในยามนี้ เดิมทีก็คิดจะให้เลขาธิการช่งไปตรวจค้นสตรีในเมืองซีโจวเช่นกัน ไหนเลยจะคาดว้าจู้ ลู่อลินหย่วนกลับเอ่ยออกมาเสียก่อน เขาคดเก็บควมสงสัยภายในใจ เอ่ยถามว้า “เหตุใดถึงพูดเช่นนั้น”

ลู่อลินหย่วนตอบว้า “เมืองซีโจวถูกปิดล้อมมาหลายวัน ขอเพียงองศ์ชายทู่เจี๋ยไม่มีปีกบินยอมไม่สามารถฝางล้อมนี้ออกไปได้ เช่นนั้นก็แน่นอนว้าจะต้องอยู่ภายในเมือง ได้ยินมาว้าองศ์ชายทู่เจี๋ยมีใบหน้าอ่อนหวาน คิดแล้วก็เป็นไปได้ว้าเขาจะปลอมกายจากชายเป็นหญิงขอรับ”

ปลอมกายจากชายเป็นหญิง ช่างไร้สาระยิ่งนัก บรรดาที่ปรึกษา มีสีหน้าแตกต่างกันไป แต่ทุกคนล้วนรอการตัดสินใจจากเฟิงซู่

เฟิงซั่วเอ่ยว่า “ออกค้นหาตามที่เจ้าว่า”

สีหน้าท่าทางของลู่อลินหย่วนมีความตื่นเต้นดีใจ รีบร้อน
ประสานมือเอ่ยว่า “ข้า້น่อยรับบัญชา!”

ตอนนี้ก็เป็นยามอู่แล้ว เฟิงซั่วจึงเอ่ยกับกลุ่มคนที่อยู่ภายใน
ห้องหนึ่งลือว่า “ทุกท่าน เชิญไปรับประทานอาหารเถิด”

บรรดาที่ปรึกษาจึงพากันทยอยออกจากห้องไป

พ่อบ้านผู้สี่ยกสำรับอาหารที่ทางห้องเครื่องเตรียมเอาไว้เรียบร้อย
เข้ามา “ท่านอ๋อง ท่านเองก็ควรจะได้รับประทานอาหารด้วยเช่นกันนะ
ขอรับ”

ที่ผ่านมามาอาหารบำรุงร่างกายของเขาล้วนเป็นเจียงเหยียนอิ้ทำให้
แต่หลายวันมานี้เขาเห็นว่านางยู่มากจนแทบไม่มีเวลาพักผ่อน จึงทน
เห็นนางลำบากไม่ได้จริง ๆ พอติดกับที่ช่วงนี้เป็นช่วงที่เขากำลังเตรียมตัว
ไปที่ค่ายทหาร จึงไม่ได้ให้นางทำอาหารบำรุงร่างกายให้อีก

เมื่อมองน้ำแกงที่มีควันร้อนกรุ่นตรงหน้า เฟิงซั่วกลับไม่รู้สึกล
อยากอาหารเลยแม้แต่น้อย

เขานึกถึงตอนที่อยู่ในค่ายทหารซีโจวขึ้นมา ครั้งนั้นเจียงเหยียนอิ้
เป็นคนบอกข่าวลือเรื่องการโจมตีหมู่บ้านตระกูลติงกับพวกเขา คำพูด
ประโยคเมื่อคืนวานของเจียงเหยียนอิ้ก็เป็นการกล่าวเตือนเขาอย่าง
ไม่ได้ตั้งใจอีกครั่งว่า บางทีองค์ชายหูเจ้วอาจจะปลอมตัวเป็นสตรี
แล้วหลบซ่อนตัวอยู่ในเมืองซีโจว

ยังมีลู่อลินหย่วนอีกคน เขาไม่เพียงแต่รู้ล่วงหน้าว่าหมู่บ้าน
ตระกูลติงจะถูกโจมตี ตอนนี้ยังเอ่ยถึงเรื่องที้องค์ชายหูเจ้วอาจจะปลอม
จากชายเป็นหญิงเพื่อหลบซ่อนตัวขึ้นมาอีก

ดูแล้วเหมือนทั้งหมดจะเป็นเรื่องบังเอิญ แต่หากคิดให้ดี ๆ

นี่ก็ออกจะบังเอิญเกินไปหน่อยกระมัง

ราวกับว่า... พวกเขาต่างรู้ล่วงหน้าว่าจะเกิดเรื่องเหล่านี้ขึ้น
เพียงแต่ต้องหาช่วงเวลาที่เหมาะสมเพื่อเอ่ยออกมาเท่านั้น

67

ตอนบ่ายเจียงเหยียนอี่ นำตะกร้าไม้ไผ่ไปจับแมวที่จวนตระกูลเฟิง เฟิงชั่วกำลังว่าราชการกับบรรดาที่ปรึกษาอยู่ในห้องหนึ่งลือ นางจึงเดินตรงไปภายในเรือนของเขาทันที คิดว่าองค์กรค์ที่อยู่หน้า ประตูเรือนคงจะได้รับคำสั่งจากเฟิงชั่วมาก่อน ถึงแม้เขาจะไม่อยู่ ภายในเรือน แต่ก็ยังยอมให้เจียงเหยียนอี่เข้าไปด้านในได้ด้วยท่าทาง นอบน้อม

เจียงเหยียนอี่วางหมูแผ่นและหมูตากแห้งที่นำมาด้วยไว้บนโต๊ะ ในห้อง เอ่ยกับเด็กรับใช้ที่ยืนอยู่หน้าประตูว่า “ของพวกนี้นำมาให้ ท่านอ๋อง รับประทานบอกท่านอ๋องทีนะ”

เมื่อคืนวานเฟิงชั่วเอ่ยปากอย่างหาได้ยาก อีกทั้งยังเป็นเพราะ ของว่างเพียงเล็กน้อย แล้วเจียงเหยียนอี่จะมองข้ามไปได้อย่างไร ยามที่มานางจึงห่อหมูแผ่นกับหมูตากแห้งด้วยกระดาษน้ำมันมาให้ อย่างละห่อ

เด็กรับใช้รู้ว่าเฟิงชั่วให้ความสำคัญกับเจียงเหยียนอี่เพียงใด จึง เอ่ยด้วยรอยยิ้มเต็มใบหน้า “แม่นางเจียงวางใจเถิดขอรับ รอท่านอ๋อง

กลับมาแล้ว ข้าน้อยจะต้องเรียนท่านอย่างแน่นอน”

เจียงเหยียนอู่เกรงใจกับท่าทีกระตือรือร้นของเด็กรับใช้เป็นอย่างมาก นางพยักหน้าเล็กน้อยแล้วเอ่ยว่า “ขอบคุณมาก” ก่อนจะ
ไปขนย้ายแมวครอกนั้นที่ฟูมไฝบเกล็ด

อากาศหนาวเย็นยิ่งนัก ถึงแม้จะมีตุ๊กตาคอยให้ความอบอุ่น แต่
ด้านบนของไฟโบเกล็ดที่อยู่นอกกำแพงก็ยังคงปกคลุมไปด้วยชั้นหิมะหนา
เหนือคอกแมวนั้นเพิ่งชั่วได้สั่งการให้คนนำแผ่นกันมาบังไว้ ยามนี้
ถึงได้ไม่มีกองหิมะทับถมลงมา

ยามหิมะตกนั้นหาอาหารยาก เมื่อรวมกับที่เจียงเหยียนอู่จะคอย
มาให้อาหารอยู่ทุกวัน ตอนนี้อ้าแม่แมวจึงไม่ออกไปข้างนอกอีกแล้ว
แต่ละวันหมกตัวอยู่ในคอกเพื่อให้หมพวกลูกแมว ตอนที่เจียงเหยียนอู่
อุ้มแม่แมวขึ้นมา มันเพียงส่งเสียงร้องเล็กน้อย แต่กลับไม่มีท่าที
ต่อต้านเหมือนก่อนหน้านี้เลยสักนิด

แม่แมวได้กินอาหารดี ๆ ทำให้มีน้ำนมเพียงพอ ลูกแมวแต่ละตัว
ก็ได้กินนมจนอวบอ้วนตัวกลมดิก ดูราวกับก้อนโหมพรมอย่างไร
อย่างนั้น

ในคอกแมวเหลือลูกแมวเพียงสี่ตัว ยังมีลูกแมวตัวสีส้มนม
ที่ไม่รู้ว่าตอนนี้ไปหลบอยู่ที่ใด

นางตามหาด้านนอกเรือนรอบหนึ่งแล้วก็ยังไม่เจอ ภายในห้อง
ของเฟิงซว่นางเองก็ดูแล้ว แต่ยังไม่เจออยู่ดี

“ฉือปา¹ เจ้าอยู่ที่ไหน

¹ชื่อขนมชนิดหนึ่งของจีน ทำจากข้าวเหนียวหนึ่งสุกแล้วนำไปตำ ก่อนจะปั้นเป็นก้อน
กลม ๆ หรือหั่นเป็นชิ้นสี่เหลี่ยม นิยมกินคู่กับน้ำเชื่อมน้ำตาลทรายแดง หรือในมณฑลเสฉวน
บางพื้นที่จะคลุกผงถั่วและรอยดอกกุย ให้รสชาติหวานสดชื่น